ZÁHADA NEVIDITELNÉHO BUBÁKA

Detektivní dobrodružství myšáka Očka

Milé děti, staňte se detektivem a spolu s myšákem Očkem vyřešte velkou záhadu neviditelného bubáka!

Dobrodružná knížka zavede vaše mladé čtenáře do světa zvířátek. Detektiv myšák Očko a jeho kamarádka veverka Věrka řeší výjimečný detektivní případ plný napětí.

Prostřednictvím poutavého příběhu se děti seznámí s možnými riziky, které pro ně představuje elektřina doma i venku. **Jednoduše a srozumitelně se tak naučí:**

- Hlavní bezpečnostní pravidlo – na elektrické dráty se nesmí nejen sahat, ale ani se k nim přibližovat, protože dokážou výbojem ublížit i na dálku.
- Jak se chovat v blízkosti elektrických prvků doma i venku.
- Jaké jsou základní výstražné symboly a co znamenají.
- Proč je elektřina důležitá a jak nám v životě pomáhá.
- Jak bezpečně a šetrně zacházet s elektřinou.
- A další...

DOPROVODNÝ PROGRAM

Zábavné hry a tvořivé nápady

Ke knize „Záhada neviditelného bubáka" jsme pro vaše děti vytvořili zábavný program rozmanitých aktivit, které doplňují obsah každé z kapitol. Navíc si hravou formou prohloubí znalosti o elektřině a poučí se o rizikovém chování.

Program obsahuje: hry, omalovánky, vystřihování, listy připravené pro tisk, písničku včetně notového zápisu a další.

ČSRES

www.energetikadetem.cz

ČSRES ZÁHADA NEVIDITELNÉHO BUBÁKA Detektivní dobrodružství myšáka Očka

ZÁHADA NEVIDITELNÉHO BUBÁKA

Detektivní dobrodružství myšáka Očka

ZÁHADA NEVIDITELNÉHO BUBÁKA

Detektivní dobrodružství myšáka Očka

ENERGETIKA
dětem

www.energetikadetem.cz

Vydává

České sdružení regulovaných elektroenergetických společností

ČSRES

ČEPS DISTRIBUCE eg·d ČLEN SKUPINY E.ON PRE

Staňte se detektivem!

Milé děti,

vyřešte s mojí pomocí velkou detektivní záhadu. Usaďte se pohodlně na gauč nebo do postýlky a pusťte se do napínavého čtení.

Jsem zvědav, zda přijdete na to, kdo je neviditelný bubák a jestli opravdu straší.

Ke všem dobrodružným kapitolám jsem pro vás vymyslel zábavné hry. Veverka Věrka, která ráda maluje a vystřihuje z papíru vám posílá plno tvořivých nápadů. Vše najdete na konci knihy.

Očko

Detektiv myšák Očko

PS: Občas v knize narazíte na neznámá slova. Na konci knihy také naleznete slovníček méně známých slov a pojmů, kterým nemusíte rozumět.

Jak nezmoknout

Je krásné počasí. Myšák Očko sedí na okraji rybníka a sleduje žabky při hře na podvodní schovávanou. Při takovém parnu myšák začne zvažovat, zda si nenamočí alespoň pracičku do rybníka. Shýbne se a nakoukne, aby viděl svůj odraz ve vodě. Zavrávorá a hned se lekne, co kdyby do té studené vody spadl celý, brr. Při té představě se hned radši posune dál od břehu do suchého bezpečí. Nastaví tvář slunci a nechá hřejivé paprsky, aby mu pohladily víčka. Dočista začne usínat, když tu ucítí na svém kožíšku kapky vody. Hbitě se posadí a je ve střehu.

Co to jen bylo? Že by začínalo pršet? Než se stačí rozhlédnout po okolí, pocítí chlad. Kapky mu stékají po chloupcích tentokrát v hojném počtu. Oči má doširoka otevřené, vyskočí a celý mokrý začne opatrně couvat. Pracky před sebou natažené, jako by snad vodu mohl chytit. Myšák zpozorní, z ničeho nic se ocitne ve stínu, podívá se nahoru a už chápe. Zrzavá veverka Věrka stojí nad myšákem na větvičce stromu, kožíšek má mokrý jako vodník a vesele se otřepe. Na myšáka opět padá studená sprcha. „Věrko!“ křikne zlostně myšák, ale pak se musí začít smát. Chvíli si začínal myslet, že na něho z vody opravdu někdo útočí. Veverka se však nedá

odradit, třepe huňatým ocáskem nasáklým vodou a kurážně povídá: „Neříkej mi, myšáku, že to není příjemné ochlazení.“

Seskočí ze stromu a usedne vedle Očka na trávu. Hned na ně zase svítí sluníčko a příjemně je zahřívá. Veverka nabídne myšákovi oříšky, které si přinesla v kapsičce. Společně louskají a myšák si spokojeně založí pracky pod hlavu jako polštář a pozoruje mraky, které na nebi hrají divadlo.

Jeden mrak mu vzdáleně připomene malého myšáka Pištu a neteřinku Gertu s růžovou mašlí na hlavě. Hned se mu po nich zasteskne. „Pojďme si udělat výlet,“ navrhne myšák a sleduje Věrčin zvědavý obličej. „Pojedeme na návštěvu k bratranci Kuldovi a jeho dětem. Budou mít určitě radost,“ dokončí myšák svůj plán. Věrka nadšeně přikyvuje: „Jsem pro, myšáku, vyrazíme před úsvitem?“ Myšák se rozhlédne po okolí a otálí s odpovědí. „Nene, Věrko, podívej se, žížaly vylézají z děr, aby je nezatopila voda, a po cestě k rybníku jsem u domků zahlédl vlaštovky, jak divoce létaly nízko u země. Zanedlouho začne pršet, uvidíš!“

Veverka se také rozhlédne: „Máš pravdu, myšáku, podívej, i žabky už se schovaly do rybníka a kapři začali vyskakovat nad hladinu.“ Veverka Věrka uznale poplácá myšáka po zádech, jak je všímavý. Zmoknout hned na začátku výletu by se jí nechtělo. Konečně měla kožíšek téměř suchý a teplý od sluníčka. Teď se zase chvíli nevykoupe.

Vyrážíme na výlet

Myšák Očko spí už téměř dva celé dny. Deštivé počasí zbrzdilo jeho nadšení pro výlet za bratránkem. Musí načerpat síly a pořádně se nachystat. Je si vědom, že cesta do Třeboně, odkud Kulda pochází, bude opravdu náročná. Myšák je vždy velmi pečlivý a pořádně si prošel podzemní dálniční mapy, ze kterých vyčetl, že trasa může být dlouhá až 200 kilometrů.

Po cestě bude potřebovat přespat ve zvířecích ubytovnách a možná využije s veverkou také kachní přepravu po řece, která je prý velmi populární. Myšákovi se do toho však moc nechce. Stačí mu, že již překonal strach z výšek. Létá v křídlech kamarádky sovy Oly a cestuje na hřbetě šikovné skokanky veverky Věrky. S vodou však kamarád není. Snad cestování zvládne, aniž by se musel namočit.

Poté, co se dosyta vyspí a vydatně posnídá, vytáhne ze skříně cestovní šedý batoh se značkou své detektivní kanceláře. Běžně o něj ani nezavadí pohledem a je věrný svému detektivnímu kufříku, nyní si to však situace žádá. Sbalí si náhradní modrý obleček s pořádnými kapsami, oříšky, semínka ze slunečnice, nožík, mapu,

provázek, baterku, lupu a detektivní průkaz s deníčkem, bez něhož správný detektiv nevyrazí ani pro ranní rosu. Zamyslí se a utíká znovu do skříně. Zašátrá ve velké krabici s různými zajímavostmi a vytáhne dva malé kulaté míčky ze dřeva, které nedávno vykousal svými šikovnými zoubky pro Gertu a Pištu. Dokonce si dal tu práci a jeden z míčků nabarvil řepou z pole na červeno a druhý ostružinovou šťávou na fialovo. Myšky budou mít určitě radost, pousměje se spokojeně. Je připraven.

Zavře za sebou dvířka svého domečku a vyleze hliněným tunelem na povrch země. Počasí se umoudřilo a na louce je opět plno barevných motýlů, kteří signalizují pěkné počasí. Myšák si nasadí svoji pověstnou zelenou čapku a rozběhne se k rybníku. Jakmile tam doběhne, z plných plic pískne.

Hop, hop a je tu veverka Věrka v celé své kráse.
Na cestu se také vybavila modrou cestovní ledvinkou přes pas, kterou má nacpanou semínky šišek, oříšky a sušenými houbami.

„Hurá na cestu!“ zvolá veverka a přikrčí se, aby si myšák mohl vylézt na její záda. Kousek cesty budou skákat mezi stromy a domy. Veverka je velmi obratná

a myšák jí důvěřuje. Vysouká se nahoru a kouká překvapeně, co to vidí! Kapsička na bříšku veverky je sice plná jídla, avšak na zádech se nachází další menší kapsička, která je téměř prázdná, jen vystlaná mechem. „No šup, šup,“ pobídne ho Věrka, „připravila jsem ti cestovní domeček. Budeš jako v bavlnce.“

Myšák se vděčně usměje a pohladí Věrku po zádech. Je pravda, že držet se celou cestu při divokém skákání za veverčiny chlupy je pro malého myšáka velmi únavné. Skočí do malé kapsičky a užívá si pocitu bezpečí, když se veverka rozběhne. Po několika minutách v kapsičce z toho všeho houpání usne.

Zajíček u pole

Myšáka probudí podivný klid a ticho. Vysouká se z kapsičky a vidí, že Věrka podřimuje na větvi stromu blízko země. Očko se rozhlédne po okolí. Místo zatím nezná. Poblíž stromoví se rozléhá široké pole plné pšeničných klasů.

To je ale parádní oběd! Zaraduje se a opatrně seběhne po kůře stromu na zem. Rozběhne se k poli. Natrhá semínka i pro veverku jako poděkování za útulný příbytek, který mu na cesty připravila. Hned na kraji pole si všimne zajíčka, který opatrně okusuje klas. „Ahoj kamaráde," pozdraví slušně myšák a pokračuje dál do pole.

„Počkej!" zarazí ho zajíček vyděšeně, „ty jdeš do pole?" Myšák nechápe jeho otázku. Co je tak zajímavého na tom, že jde dál od okraje pole? Vysvětlí zajíčkovi, že klas dál od kraje pole mu vždycky více chutná, není vysušený. Avšak zajíček se nedá a přesvědčuje myšáka, aby to zvážil. „Do pole teď málokdo chodí," zašeptá zajíc. „Není tomu tak dávno, co se tam opovážil srneček Hnědák a skončil se spálenýma nohama. Zvířátka mu je chladila u potoka dva dny a doteď nemůže pořádně na kopýtka. Chvíli po něm se to stalo taky bažantu Břéťovi, který si šel do pole pro semínka. Nikdo však nedokáže popsat, jak se jim to stalo," dokončí šedý zajíček a myšák udiveně kroutí hlavou. „To je tedy záhada. Někdo jim popálí packy, ani neví, kdo to byl. Nu, dám na tvoji radu, zajíčku, a natrhám semínka jen tady na okraji pole," ocení radu myšák Očko a začne trhat.

U toho však stále nemůže přestat myslet na to, co se vlastně zvířátkům v poli stalo? Nedá mu to a vytáhne z batůžku svůj starý dobrý detektivní deníček.

Zapíše si: *Popálený bažant Břéťa a nožky srnce Hnědáka v pšeničném poli. Popáleniny neznámo od čeho. Jako by tam byl nějaký bubák.*

Ubytovna U žluny Jany

Veverka Věrka spí několik dlouhých hodin. Po probuzení se nestačí divit. Nadšeně zírá z větve na zem, jaký piknik pro ni myšák připravil. „No tedy, myšáku," žasne Věrka, „to jsi nachystal pro mě?" Seskočí z větve a hned začne chroupat semínka, žaludy, a dokonce i houby, které myšák našel kousek od pole pod pařezem. Číšky žaludů Očko pracně oddělil od plodu a naplnil je čerstvou ranní rosou.

„Na zdraví!" nadzvedne myšák čepičku žaludu a s veverkou si přiťukne. Jakmile dosyta posnídají, mohou pokračovat v cestě. Myšák vykukuje z kapsičky cestovního domečku na zádech Věrky, sleduje cestu. Je pěkné horko. Když poskakují z dubu na buk, všimne si řeky opodál. „Zastav támhle, Věrko," zvolá myšák, „napijeme se." Věrka seskakuje dolů, až se ocitnou na pevné zemi, kde je proud řeky velmi klidný. V okolí náhle zazní hlasitý zvuk: „Kev, kev, kev!" Připlouvá k nim kachna, kterou myšák dosud nepoznal. Tělo má porostlé lesklým černým peřím. Zobák je však zářivě bílý. Na myšáka koukají dvě červené oči kachny lysky černé. „Kampak, kampak?" klape zobákem a sleduje myšáka. Myšák přátelsky pozdraví a vysvětlí, že míří ke strýčkovi Kuldovi do Třeboně. Tady se jen zastavili, aby si nabrali vodu. „Jen se napijte," odpovídá smířlivě kachna a představí se jako kachna Klapačka. „Ale nesmíte odsud, dokud neuvidíte moje krásná káčátka, zítra by se měla narodit. Každou chvíli se mají líhnout támhle v našem hnízdečku schovaném v klidné části řeky," pyšní se kachna Klapačka a mávne křídlem směrem ke kopcovitému hnízdu pevně upevněnému mezi rákosím. Hnízdečko je postaveno ze samých větviček a vodních rostlin.

Tatínek káčat stále pracně opravuje hnízdo. Zrovna táhne od břehu velkou větev, hnízdo je potřeba upevňovat a opracovávat. Na kamínek vedle kachny skočí rosnička zelená. „Hlásím, že se blíží velká bouře, pršet bude hustě nejspíše dva dny. Toto léto bude velmi deštivé," zakvákala hlasitě, že zpozorněly i kachny na druhé straně řeky, a skočila zpět do vody. Myšák se překvapeně podívá na Věrku. S dalším deštivým počasím nepočítali. Budou si muset najít příbytek k přenocování.

Kachna Klapačka jim hned poradí, aby se zašli zeptat do ubytovny U Žluny Jany, tam jim bude teplíčko i za deště. „A tobě zima nebude?“ zajímá se starostlivě Věrka. Klapačka jí však hned vysvětlí, že jí a tatínkovi kačerovi zima nebude. Mají tisíce pírek, která je chrání před chladem. Aby jim nebyla zima a studená voda se nedostala až na kůži, vytlačí lyska zobákem tuk z mazové žlázky na svém těle a rozetře si ho pečlivě po svém peří. Tak se žádné chladivé kapky vody pod peří nedostanou a kachnám je dobře na hladině vody i v zimě. Klapačka se s úsměvem rozloučila a už pospíchá opět zahřívat vajíčka.

Ubytovna U Žluny Jany je opravdu parádní. Nachází se ve statném, ale starém kmenu dubu. Veverka zaklepe na dvířka, která jsou hned u země označená ptačí hlavičkou. Dveře otevře velký pták s červeným čelem a zelenými křídly. „Vítejte, přátelé, v mé ubytovně,“ usmívá se žluna Jana. „Pokoj pro dva?“ táže se a myšák s veverkou přikývnou. Postupují po dřevěných schodech nahoru až ke koruně stromu. Po cestě potkávají další ubytované. Ve třetím patře bydlí beruščí rodinka, o patro výše zase strakapoud s černobílou hlavičkou. „A kdopak to tady tak brečí?“ ptá se zvědavě myšák a prohlíží si okolí. „To se zrovna rodí mláďata u veverek na čtyřce,“ poznamená žluna Jana jakoby nic a pokračuje v cestě.

Pokojíček v nejvyšším patře u koruny stromu je útulný a má okno s výhledem do lesa. Veverka je nadšená, může hned vyběhnout na větev stromu. Myšákovi je z výšky trošku nevolno, ale musí uznat, že nečekal tak pěkné místo k přespání. V dubu je rušno a hlučné zvuky různých zvířátek se rozléhají celým kmenem.

Dle předpovědi rosničky začalo pršet k večeru. Nejprve to vypadalo na malou přeháňku, pak ale jako by se počasí zbláznilo. Vítr se honil s vichřicí divoce od lesa k řece a hýbal silně vším, co mu přišlo do cesty. Obří kapky deště bubnovaly do stromu a zalévaly půdu. Z kaluží byl po chvilce potok. Myšák vykukoval z okna a užíval si, že může být schovaný v teplíčku. Vtom se však rozrazily dveře jejich pokojíčku a dovnitř vtrhla celá promočená veverka Věrka. „Myšáku, myšáku," křičí vyplašeně, „nevím, co dělat. Hnízdo kachny Klapačky se uvolnilo z rákosí a vítr je odnáší daleko po vodě i s vajíčky!" Myšák si ve vteřině uvědomí, co nenarozeným mláďátkům hrozí. Takový vítr a vlny na řece mohou uvolněné hnízdo snadno převrátit. Vejce by se pak ztratila ve vodě navždy. Hnízdo může být také unášeno k nedalekému jezu, což by byl také jistý konec. Není na co čekat. Myšák vyběhne z tepla pokojíčku v nejvyšším patře a rychle přemýšlí.

Rozběhne se o tři patra níže, kde bydlí strakapoud. Zaklepe a rychle strakapoudovi vysvětlí situaci: „Potřebujeme tvoji pomoc." Strakapoud hned pochopí a rozběhne se, aby přizval k záchranné akci také žlunu Janu, a dokonce i obávaného dravce motáka pochopa, jehož drápy budí respekt. Myšák si vyleze na záda strakapouda a rozdá instrukce, které stačil za ten krátký čas vymyslet. V tu chvíli zapomene, že za jiné situace by ho dravý pták moták s ostrým zobákem slupl jako malinu.

Ačkoliv se myšák bojí, musí letět také, aby ptákům ukázal, kde se ještě před nedávnem nacházelo hnízdo kamarádky lysky. Jakmile se ocitnou pod černou oblohou, strhnou se na ně provazy deště. Myšák se jednou prackou drží za peří ptáka, druhou se snaží chránit výhled. Vidí je! Hnízdo se zmítá na hladině a opravdu je čím dál blíže jezu, u kterého stojí zvláštní domek. V dešti není moc vidět, ale myšák si stačí povšimnout plotu před domem, na kterém je znak blesku uprostřed trojúhelníku. Vlny s ním prudce hází sem a tam. Osm černobílých vajíček se stále ještě jako zázrakem drží ve hnízdě. Maminka lyska plave kolem nich a plácá bezmocně křídly.

Tatínek hlasitě volá o pomoc a vydává u toho bojovné zvuky: „Pix, pix, pix, pomozte, přátelé!“ Ptačí zachránci na nic nečekají. Myšák křikne: „Leťme k hnízdu, jak jsme si to domluvili!“ Ptáci se snášejí k hladině vody. Myšák znervózní, voda nad ním, voda pod ním. Strach o nevylíhnutá káčátka je však silnější. Ptáci se přiblíží těsně nad hnízdo. Rozevřou své drápy a uchopí hnízdo každý z jedné strany. Zvednout nad hladinu ho nedokážou, ale začnou divoce mávat křídly všichni stejným směrem. Snaží se přesunout hnízdo po vodě do bezpečné malé zátoky na okraji řeky. Posunují se pomalu, ale přece.

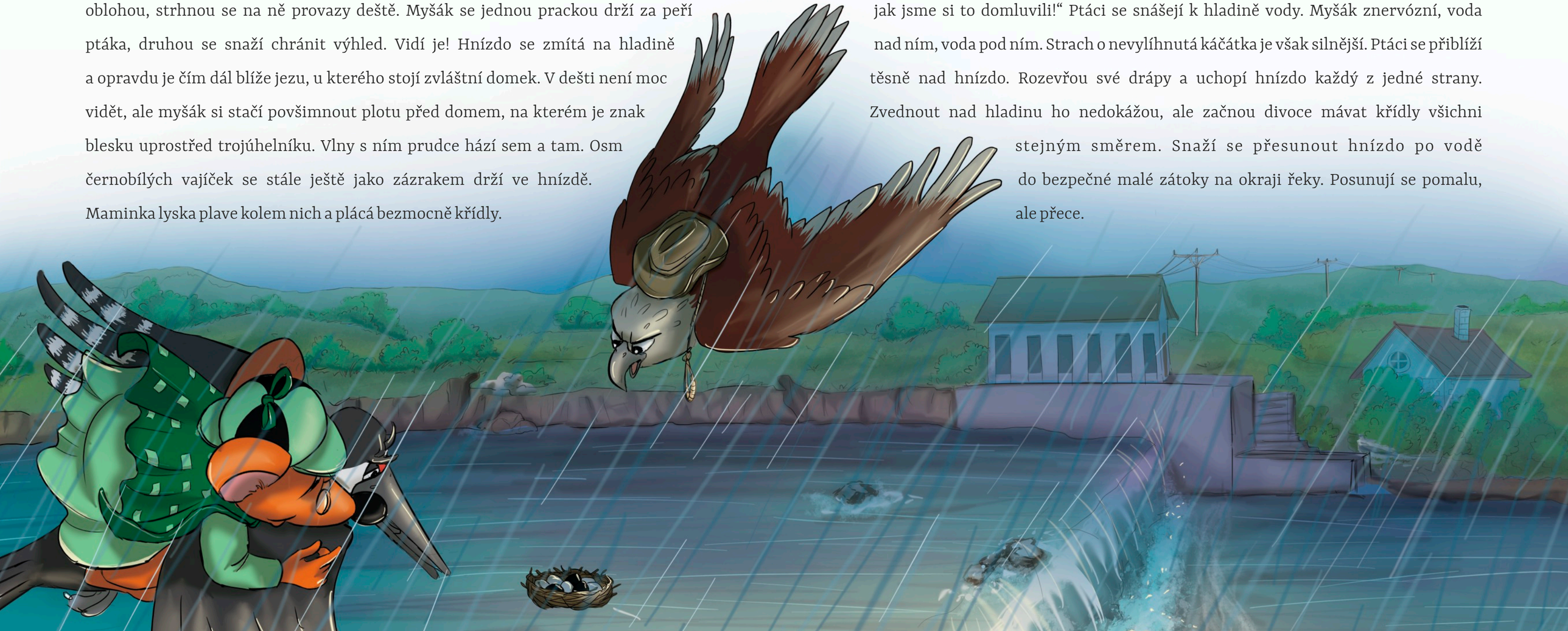

Zanedlouho je konečně hnízdo v bezpečí v místě, kde je voda uklidná i přes hustý déšť. Maminka kachna děkuje a pláče dojetím. Nikdy by nečekala takovou pomoc od ptáků a malé myšky. Rychle si sedá na vejce, aby je prohřála. Ptáci se rozletí i s myšákem zpět k ubytovně ve stromě, kde budou moci uschnout.

Myšák ptačí zachránce pozve na kalíšek jitrocelové šťávy do restaurace ve stromě. Světlušky poletují sem a tam a svítí hostům pro zábavu. Myšák se cítí dobře. Dokonce se dravce pochopa přestal bát, je to vcelku dobrák. Myšák musel uznat, že je to opravdu majestátný pták. Kaštanově hnědé tělo a veliká křídla, která mu umožňují při dobrém počasí v letu předvádět akrobatické kousky. Rozpětí křídel má víc než metr.

Všichni společně oslavovali, jak jim vše vyšlo. „Kéž by s námi byla moje paní," ozve se smutně moták pochop a uhladí si rozčepýřená šedivá pírka na ocásku. Myšák se hned soucitně ptá, kde je jí konec? „Minulý týden jsme létali ještě spolu. Po chvilce jsme slétli, že si odpočineme na dlouhých stříbrných větvích. Když ale moje paní chtěla odletět, náhle spadla na zem. Křídlo měla celé popálené a musel jsem ji zavézt do zvířecí nemocnice," vysvětluje moták pochop. Myšák kroutí nechápavě hlavou. Cože? Další zranění? „A co ji popálilo?" ptá se hned se zájmem. Pochop odpoví: „To nikdo neví. Jako by to bylo neviditelné."

Myšák si poté v klidu svého pokoje zapíše do deníčku, co mu moták pochop povyprávěl. Hlava mu to nebere. Co to zvířátkům ublížilo? Jako by nějaký nazlobený duch ubližoval zvířátkům. Může se vznášet vysoko, ale stejně tak se může nacházet na pevné zemi. Co to jen může být? Na tuhle záhadu si myšák Očko, slavný detektiv, bude muset více posvítit.

Setkání s člověkem

Dalšího rána myšáka probudily paprsky slunce, které ho lechtaly na čumáku. Je po dešti. Sýkorky se vesele koupou v kalužích a žluna Jana sbírá na snídani rosu z květů pro ubytovaná zvířátka. „Jdeme se rozloučit a poděkovat," usmívá se na Janu myšák a potřese jí křídlem. Veverka žluně nastaví dlaň se sušenými červíky, které pro ni koupila na místním ranním trhu. „Bylo mi potěšením vás potkat, přátelé. Myšáku, jsi neobyčejně odvážný. Kachna Klapačka ti posílá pozdrav a poděkování," říká žluna Jana a z veverčiny dlaně vyzobe ve vteřince sušené červíky.

Myšáka a veverku čeká nyní cesta podzemní dálnicí. Hluboký les už mají za sebou a veverka již na další cestu nestačí. Není po čem skákat. Zalezou tedy společně do blízkého hliněného tunelu, který je zavede k podzemní dráze. Šikovní stavitelé krtci zrovna opravují jednu stranu tmavé chodby. Silné přední tlapy hrabou v rytmu, vůbec jim nevadí, že na svoji práci nevidí.

Na dálnici je rušno, spousta zvířátek běží do práce. Myšák a Věrka chvíli počkají, až se podzemní dálnice trošku vyprázdní, a napojí se do rychlého pruhu.

Už pádí pořádnou rychlostí. Míjí krysu s kufříkem, ještěrku s celou rodinkou a další cestující. Veverka musí být pořádně přikrčená, aby se nebouchala do hlavy o hliněný strop.

Běží celý den s malými přestávkami na posilněnou, až doběhnou k rozcestí, kde jejich cesta pro dnešek končí. Musí najít ubytování. Vylezou z tunelu na zem. Pomalu se smráká. Ocitli se v lidské vesnici, kterou protéká řeka.

Myšák se rozhlédne kolem. Koho se tak poptat na nocleh? „Nazdar ušáku," pozdraví ho cizí myšák, který přichází od jednoho z lidských stavení. Má šedou srst a je o něco menší než myšák Očko. Na hlavě má červený mlynářský čepec a přední pravou pracku má obvázanou nejspíše po nějakém zranění.

Prochází se po cestě, jako by se nebál, že ho uvidí člověk nebo přejede auto. Přiskočí hbitě k Očkovi a popadne ho za pracku. Divoce s ní mává a představuje se. „Jsem myš domácí, vážený občan naší vesničky, myšák Alfons," usmívá se od ucha k uchu a přiskočí k veverce, které zacloumá prackou také.

Stoupne si mezi myšáka Očka a Věrku, tlačí je prackou na zádech k lidskému obydlí a pokračuje: „Buďte mými hosty. Zrovna dnes bude malá hostina. Přijde Tonda." Myšák Očko se ani nestačí zeptat, o čem to mluví, a už je nucen kráčet s Alfonsem. „Ale kam nás to vedeš?" diví se nahlas myšák Očko a nevěří vlastním očím.

Alfons táhne své nové kamarády přímo do lidského stavení. Očko se lidem dodnes úspěšně vyhýbal. Slyšel už nejednu historku o pastičkách na myši a dalším nebezpečí, které by ho tam mohlo čekat. Dírou v plotě vlezou dovnitř. „Rychle, teď tu Mína není," špitne Alfons a rozhlíží se kolem sebe. Drží pevně za pracky oba nové kamarády a táhne je chtě nechtě za sebou. Proběhnou kolem slepičího kurníku až k jakémusi chlívku. Vběhnou dovnitř.

Myšákovi narazí do čumáku pořádný zápach. Před ním stojí cosi velikého, vykulí na to oči. „Neboj, to je náš čuník," chlácholí Očka myšák Alfons. Čuník není žádné selátko, ale pořádné prase. Má narůžovělou kůži řádně zamazanou od bahna a velký rypák, který zrovna zabořil do namačkaných brambor v korytu. Oběhnou čuníka a následují Alfonse, který míří do tmavé dírky vedoucí do sklepa stavení. Sklep je tmavý a vlhký. Alfons jím proběhne a míří k místu, kde je naházena velká

spousta různého harampádí. Na staré bílé bedně a několika knihách leží zeleno-modrý kostkovaný kufr. Myšák Očko sleduje, jak Alfons skočí dírou dovnitř starého kufru. Myšák ho následuje.

Veverka Věrka se chvíli dírou nemůže protáhnout, ale nakonec se jí to také podaří. V kufru je nečekaně útulno. Ze starého molitanu si myšky vyrobily bezva gauč, kam se Alfons spokojeně posadil. Na starém kousku koberce si hraje malá myšička ve žlutých šatech. Paní myšáková vaří v zástěře zrovna nějakou voňavou dobrotu na sporáku a vesele si u toho prozpěvuje. „Koho nám to vedeš, drahý?“ zvolá, ani se od plotny neotočí. Myšák Očko hned představí sebe i veverku Věrku. „Tak to asi zůstanete

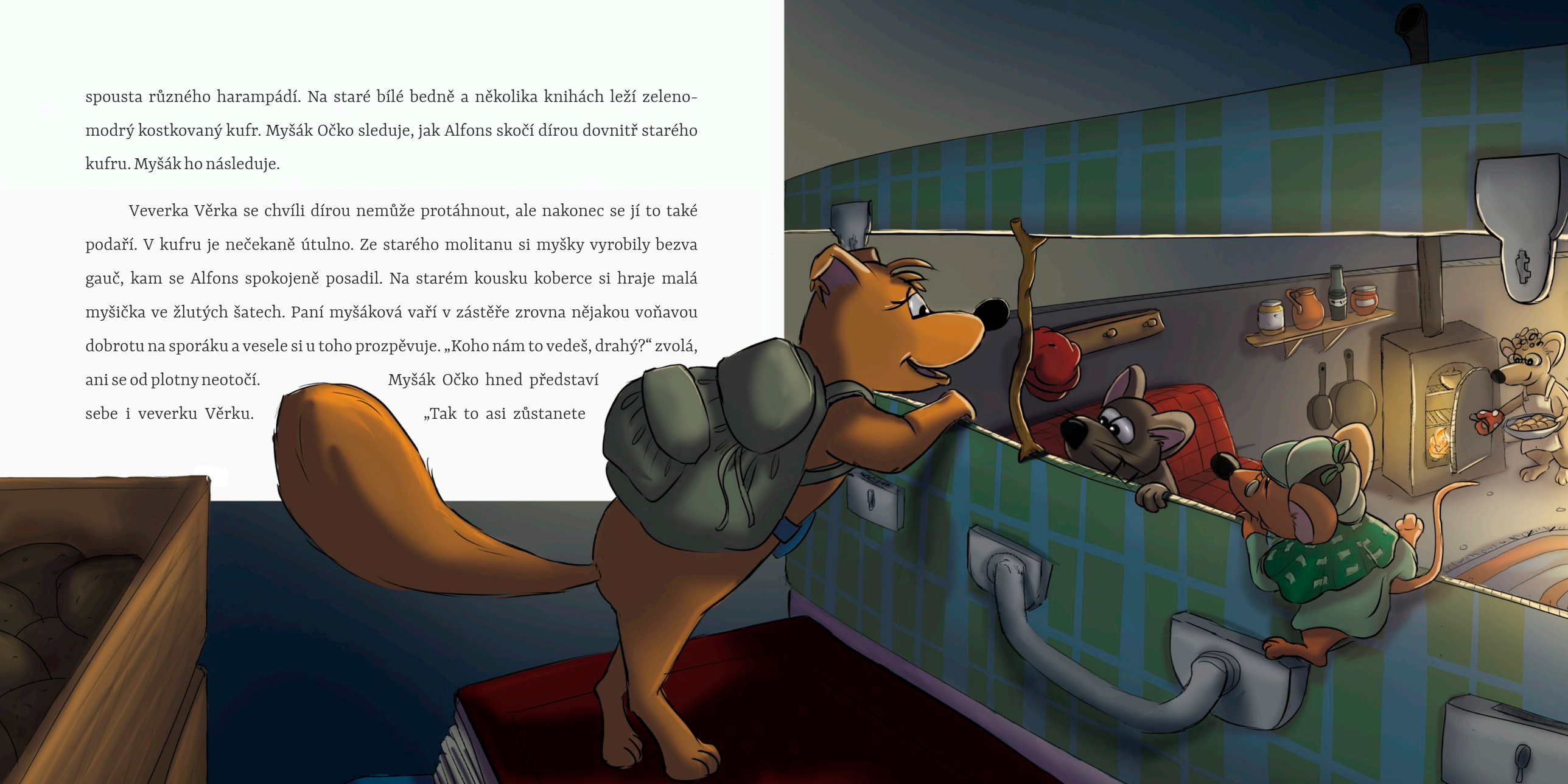

na večeři, že?“ usměje se paní myšáková, vezme do pracek malou vařečku a zamíchá polévku. Místností se rozvoní čerstvý kopr, vůně brambor a kmínu. „Za chvíli by měl přijít Tonda, ten nám určitě donese nějaký zákusek,“ zasní se myšák Alfons.

Věrka i Očko se posadí na gauč a paní myšáková jim už servíruje horkou polívčičku. Ještě ani nedojedli a tu se ozve rána, jako by někdo otevřel hlasitě vrata. Po schodech někdo jde. Hlasité dunění se rozléhá po celém sklepě. Místnost ozáří výrazné žluté světlo. Myšák i veverka se leknou a chloupky jim strachem stojí na těle. „Nebojte se, to bude Tonda,“ uklidňuje je sebejistý Alfons. Kdo to vlastně je ten Tonda? Jiný myšák? Nebo snad potkan?

Než se stačí zeptat, někdo zaklepe na strop kufru. „Je to Tonda,“ usměje se malá myšička. Na díru v kufru, jediný východ odsud, padne stín. Myšák nevěří svým očím. Uvidí lidskou dlaň, která čeká u vchodu do Alfonsova kufru. Nechápe však ještě víc, když se malá myška rozběhne a posadí se přímo do natažené dlaně. Ta rázem zmizí i s myšičkou.

Myšák Očko na nic nečeká a běží myšku zachránit. Vybíhá z otvoru u kufru ven, veverka Věrka za ním. Když však vylezou, zastaví se a otevřou pusu úžasem dokořán. Malý černovlasý člověk sedí na bílé bedně, na dlani se mu povaluje

malá myšička, kterou chlapec drbe prstem na bříšku a usmívá se na ni. „No, co je, maličká? Už máš hlad, viď?“ mluví ten člověk a z kapsy kalhot vytáhne kousek ementálu, který dá myšce k čumáku. Myšička se do sýru hned pustí. Očko se užasle podívá na Věrku. Nezdá se mu to? Také Věrka vidí to, co on? Podle toho, jak se tváří, ani ona nechápe, co se to tu děje.

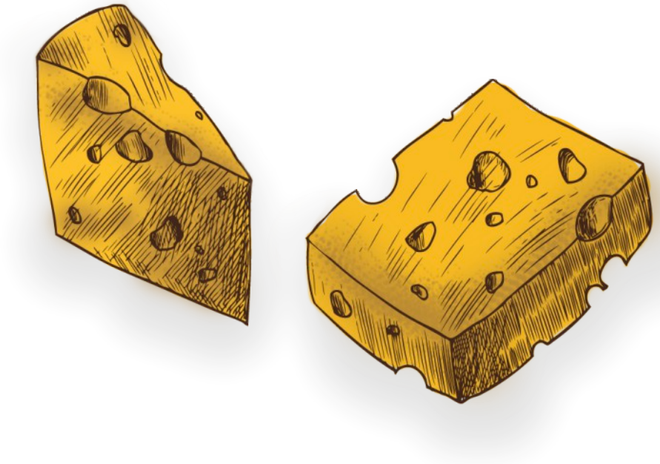

Po chvíli už vedle myšáka Očka stojí Alfons i jeho paní. Vysvětlí myšáku Očkovi, že Tonda už za nimi chodí do sklepa alespoň dva roky. Má je rád a vždy jim donese něco dobrého. Myšák Očko je mile překvapen, že existují i lidé, kteří mu neublíží. Tonda položí na kufr hrst různých zrníček a kostičky sýru. Nechá malou myšičku, aby seskočila z jeho dlaně, a sám se posadí se na bílou bednu. Tonda je docela obyčejný školák, ale myšák na něj zírá s otevřenou tlamičkou. Se člověkem se dnes setkal poprvé.

Myšák v říši divů

Myšák se u Alfonse cítil asi jako Alenka v říši divů. Do noci si povídali v kufru nad vaječnými skořápkami naplněnými šťávou z hroznů. Alfons myšákovi popsal, jak se lidé chovají, co mají rádi a co naopak nesnáší. Povídal mu o různých přístrojích, které lidé používají, aby si usnadnili život. Alfons si dal do hlavy, že musí zvídavého myšáka Očka provést po lidském obydlí, aby vše viděl pěkně zblízka. Myšák se zdráhal. I přesto, že viděl Tondu, který je hodný, má z lidí strach. Ne všichni lidé mají myši rádi. A slyšel už mnohokrát, že lidské kuchyni je lepší se obloukem vyhnout i přesto, že tam jsou samé dobroty. „Neboj se nic, myšáku. Ráno odjíždí celá rodinka pryč z domu. Budeme to tu mít jen pro sebe. Uvidíš věci, které jsi ještě neviděl," přislíbil Alfons ještě před usnutím, a pak už všichni unaveně zavřeli oči a spali až do rána.

Když se probudili, v celém domě už byl klid a ticho. Rodiče odjeli do práce a malý Tonda se vypravil do školy. Je čas vyrazit na výpravu po lidském příbytku. Veverka odmítla. Do lidské kuchyně ji nikdo nedostane ani za tisíc oříšků, má z toho strach. Myšák Očko je však zvědavý detektiv. I přesto, že se bojí, výprava je pro něj výzva a věří, že pozná spoustu nových věcí. Lidská rodina je přeci pryč, tak jim snad nic nehrozí. Vyběhnou po schodech nahoru a dírkou ve zdi prolezou do chodby domu. Alfons jako by už ani nebyl ostražitý. Prochází se po chodbě, jako by mu patřila. „Tady je klavír," ukazuje doprava jako průvodce, „a tady lampa."

Vyskočí na stolek v chodbě a vezme do pracek vypínač. Myšák Očko na to se zájmem hledí. Alfons zmáčkne tlačítko na vypínači a žárovka v lampě se jako kouzlem rozsvítí. „Páni," žasne myšák. „A kam se tady strká baterka?" ptá se a obchází lampu dokola. Snaží se představit si otvor pro baterii. Už ví, že světlo nesvítí jen tak. Pouze světluška nepotřebuje žádnou baterii, ale jen svůj zadeček. Sám myšák Očko přeci baterku vlastní.

„Tahle lampa svítí, protože je zapojená tímhle provázkem táhle do té díry," popisuje Alfons a ukazuje na drát a na zásuvku. „Viděl jsem jednou Tondova tatínka, jak vytáhl z díry tenhle provázek, a lampa zhasla," doplnil. „Ale pozor na to, myšáku, ta díra je pěkná potvora. Druhý den jsem ji šel prozkoumat. Nakukoval jsem, co je uvnitř, třeba by tam mohla být nějaká dobrota. Strčil jsem tam pak pracku a ta potvora mě kousla!" vysvětluje nazlobený Alfons a ukazuje na svoji obvázanou přední pracku.

„Ještě teď mám velký puchýř na pracičce," pohladí si ránu a vypráví dál. „Celé prázdniny jsem musel jen odpočívat a s prackou jsem nemohl ani pohnout, jak to bolelo," dopověděl smutně. „To jsou věci!" pokyvuje soucitně myšák Očko. Alfons na nic nečeká a už vede Očka do kuchyně. „Tohle je, kamaráde, moje nejoblíbenější místnost," pohladí si bříško Alfons, „tady najdeš samé poklady. Nejvíc dobrot je v lednici." Vede myšáka k veliké bílé věci a pokračuje: „Už se stalo, že zůstala pootevřená. Je tam mrazivá zima, ale těch pochoutek, to bys koukal, myšáku!"

Očko si hned všimne dalšího drátu, který z lednice vede. Provázků, jak tomu říká Alfons, je v kuchyni mnoho. Skoro každý zvláštní přístroj, se kterým se v domě myšák Očko setkal, má takový provázek vedoucí do podivné díry se dvěma otvory a kovovou tyčkou.

„Teď sleduj," zvolá Alfons v obývacím pokoji. Rozběhne se a skočí na červené tlačítko na ovladači od televize. Monitor se rozsvítí a na myšáka Očka se náhle dívá velký lidský obličej a něco povídá. Myšák se lekne a jedním dlouhým skokem se zahrabe pod polštáře na gauči. Alfons dostane záchvat smíchu. Drží se za břicho a nemůže se přestat smát. Myšák Očko pomalu vykukuje a nerozumí tomu, co se děje. Jak to, že se Alfons člověka nebojí? Snad ví, že člověk je hodný jako Tonda… „Myšáku, vylez, ty strašpytle! To je přeci televize!" směje se stále Alfons.

„Podívej se pořádně, ta paní tady skutečně není. Je jenom v obraze," vysvětluje pobaveně. Myšák Očko nic nechápe. Opatrně tedy vyleze a sleduje paní, která mává rukama po mapě a popisuje, jaké bude tento týden počasí: „Čekají nás přívalové

deště. V kraji Vysočina a ve Středočeském kraji hrozí povodňový stav. Buďte v pozoru! Pro naši televizi Dana Mráčková." Až teď myšák získává pocit, že mu paní neublíží. Opravdu to vypadá, že je v nějaké jiné místnosti. Zvláštní věc, ta televize, a hele, zase od ní vede ten provázek, povšimne si pozorný myšák Očko.

„Konec povídání, pojďme baštit!" zavolá na myšáka Očka jeho průvodce a vběhne zpět do kuchyně. Vyskočí na židli, ze židle na stůl a tam jako by na ně čekala ve skleněné míse krásná oranžová mrkvička a chutné ovoce. Očko následuje Alfonse a posadí se k němu. Spokojeně křoupají, když tu na stůl skočí něco velikého a chlupatého. „Mína!" zakřičí poplašeně Alfons a rozběhne se směrem k díře ve zdi do sklepa.

„Cože? Kdo? Jaká Mína?" chce se zeptat myšák, ale v mžiku pochopí a dá se na úprk.

Mína je obrovská bílá kočka s červeným obojkem na krku, která jen štěstím myšky nechytila do drápů. Vyskočila na stůl rovnou na skleněnou mísu, která se právě převrhla a spadla na zem. Kuchyní se rozletí ostré střepy a myšáci mezi nimi kličkují v úprku. Mína za nimi. Zuřivě syčí a snaží se je lapit. Děsivé drápy se natahují po šedých ocáscích.

Myšák Očko náhle uklouzne po jednom ze střepů a jede na něm jako na skateboardu, vzdaluje se přitom otvoru vedoucímu do bezpečí sklepa. „Myšáku!“ volá na něj vyděšeně Alfons, který už vykukuje ze skrýše ve zdi. Myšák však nemůže nic dělat. Velký kus střepu klouže po podlaze jako brusle na ledu. Veze ho dlouhou chodbou a zarazí se u klavíru. Myšák střelhbitě vyskočí na klavír a utíká po klávesách. Mína za ním. Domem se rozehraje falešná symfonie. Černé a bílé klapky klavíru běhají nahoru a dolů pod tíhou kočky v běhu.

Myšák vyskočí nahoru na klavír a všimne si pootevřených dvířek poklopu klavíru. Bez rozmýšlení tam skočí. Mína se do škvírky nevydá a snaží se myšáka vydrápat. Nedaří se jí to. Myšák se schoulí na napnutých strunách nástroje a třepe se strachy.

Vypadá to, že se Mína rozhodla, že už nikam nepůjde a na myšáka si počká, i kdyby u klavíru měla sedět celý týden. Myšák bezradně čeká, jak to jen dopadne…

Už se smráká a v domě začíná být šero. V zámku zašramotí klíče a do místnosti někdo vejde. Rozsvítí se světla a chodbou zazní nazlobený hlas: „Míno, co děláš zase na tom klavíru? Mazej ven, buď trochu užitečná a chytej myši.“ Mína seskočí z klavíru a jen nerada se má k odchodu. Je vyhnána na zahradu a zavřou se za ní hlavní dveře.

Myšák sedí tiše jako správná myška, ani se nehne. Má radost, že je Mína pryč, ale děsí se, že člověk otevře poklop klavíru, spatří ho a hodí mlsné Míně k večeři. Nic takového se však zatím neděje. Uslyší hlas malého Tondy: „Táto, venku se nějak mračí, asi bude bouřka.“ Táta se podívá z okna a přikývne. Pohladí chlapce po vlasech a jde do kuchyně vyložit nákup. Tonda se posadí v obývacím pokoji a zapne televizi.

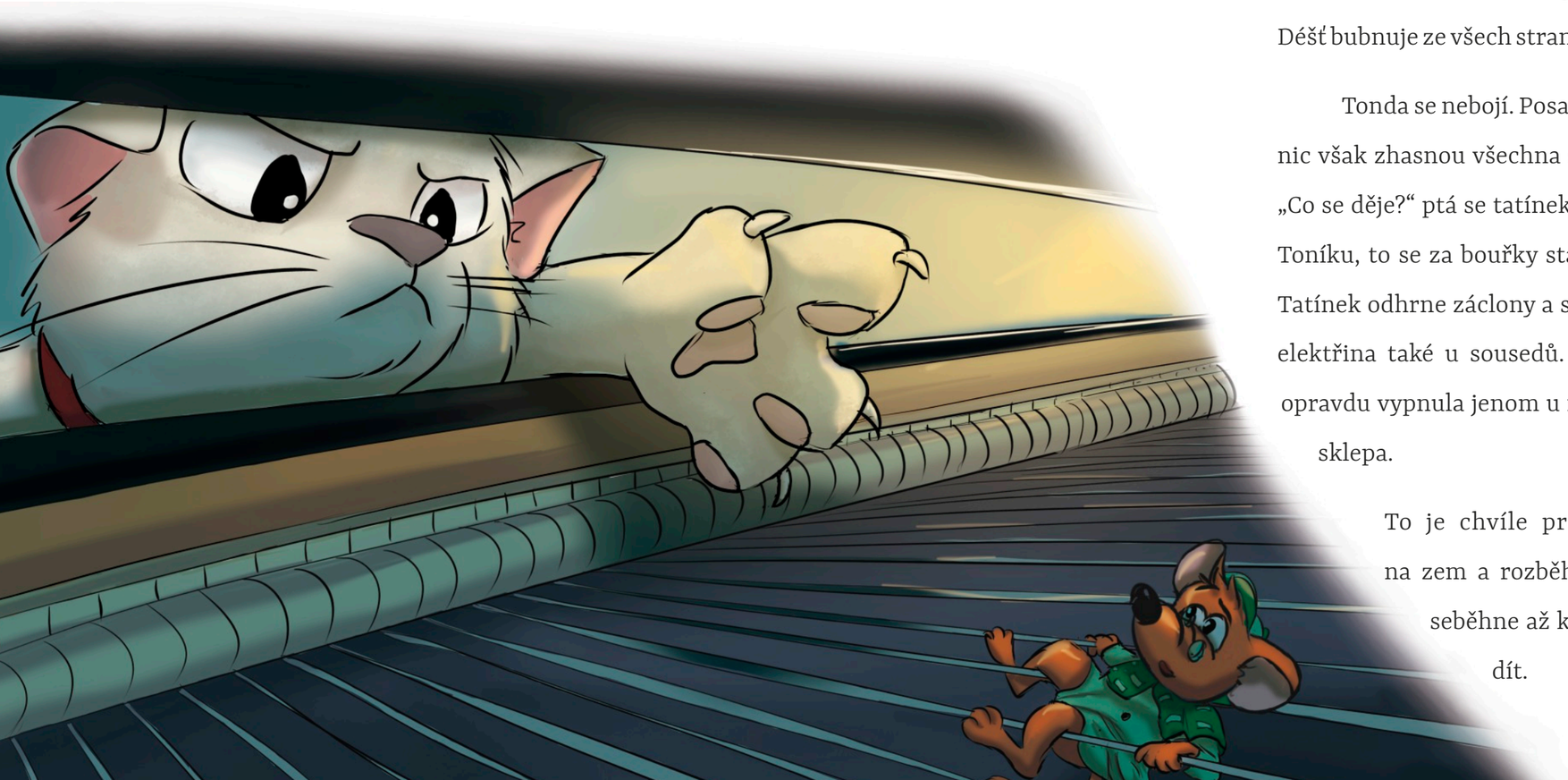

Myšák se odváží a povyleze si výše, aby mohl vykouknout škvírou a sledovat situaci. Třeba za chvíli bude možnost opatrně vylézt a utíkat do sklepa.

Tonda sleduje barevná autíčka, která zrovna pořádají závody. Na střechu domu začnou padat kapky deště. Tonda vyskočí z gauče a jde si do lednice pro jogurt. Zastaví se u okna a chvíli pozoruje, jak rychle přibývající kapky stékají po okenici. Déšť bubnuje ze všech stran více a více, dokonce zazní i hrom a zazáří blesk.

Tonda se nebojí. Posadí se zase k monitoru televize a spokojeně svačí. Z ničeho nic však zhasnou všechna světla a televize vypne. „Tati!“ ozve se nešťastně Tonda. „Co se děje?“ ptá se tatínek, nechá všeho a jde směrem k oknu. „Vypnula elektřina, Toníku, to se za bouřky stává.“ Tonda vyskočí a utíká se podívat, kam tatínek jde. Tatínek odhrne záclony a sleduje z okna, zda svítí lampy na ulici a jestli nevypnula elektřina také u sousedů. Vše svítí, jak má. Tatínek zhodnotí situaci. Elektřina opravdu vypnula jenom u nich doma. Vezme tedy Tondu za ruku a jdou ke dveřím sklepa.

To je chvíle pro myšáka. Nepozorovaně vyleze z klavíru, seskočí na zem a rozběhne se k díře ve zdi. Opatrně, aby ho nikdo nespatřil, seběhne až ke kufru ve sklepě a schová se za něj. Sleduje, co se bude dít.

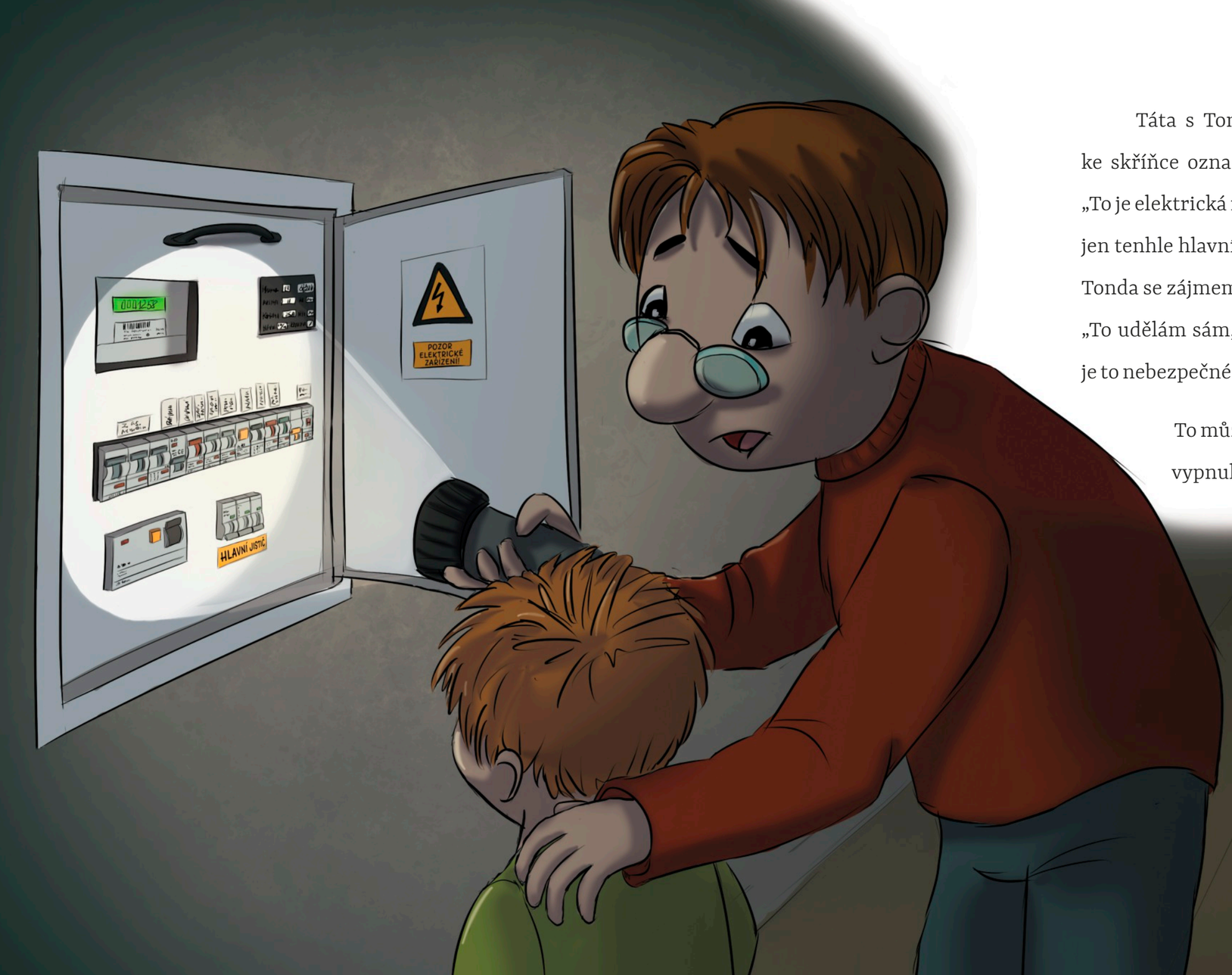

Táta s Tondou si svítí na cestu baterkou. Sejdou schody do sklepa a míří ke skříňce označené trojúhelníkem s bleskem. „Co je to, tati?“ zajímá se Tonda. „To je elektrická rozvodná skříň,“ popíše táta, „podívej, všechny pojistky jsou nahoře, jen tenhle hlavní vypínač je dole, protože bylo potřeba na chvíli vypnout elektřinu.“ Tonda se zájmem sleduje tátu a natahuje ruku, aby jistič dal zase do původní polohy. „To udělám sám,“ zabrzdí Tondu tátova ruka, „do rozváděče nikdy nesahej, Tondo, je to nebezpečné a mohlo by ti to ublížit.

To může dělat jenom dospělý, který s tím má zkušenosti. Kdyby někdy zase vypnula elektřina, zavoláš mě nebo maminku a my to opravíme.“

Tatínek zdvihne jistič do vrchní polohy a dům se opět rozzáří světlem. Z obýváku zazní zvuk z televize. Táta zavře dvířka skříňky s bleskem a odchází s Tondou zpět do patra domu. „Tati, a co kdyby ta skříňka s bleskem byla rozbitá?“ ptá se zvědavý Tonda a tatínek hned vysvětluje. „Zavolali bychom na poruchovou telefonní linku a tam by nám pomohli lidé, co s elektřinou pracují každý den. Sám bych nic neopravoval, na to musí být člověk odborník.“ Myšák stále poslouchá a snaží se pochopit vše, co slyšel. To je ale zajímavých informací. Uvědomí si také, že se konečně může uvolnit. Je v bezpečí.

Vběhne do kufru, kde ho šťastně přivítají všichni jeho zvířecí kamarádi, kteří už domlouvali plán, jak ho z vězení v klavíru vysvobodit. Ještě že to dobře dopadlo.

Myšák večer nemůže spát. Vezme si svůj detektivní deníček a zapíše si všechna ta zajímavá slova, která dnes slyšel z úst tatínka Tondy. Nakreslí si televizi a také tu zvláštní díru ve zdi, která pokousala myšáka Alfonse a způsobila mu zranění, kvůli kterému si nemohl užít letní prázdniny, jak se patří. V hlavě má spoustu otázek a rád by věděl více. Co to vlastně Alfonse v té záhadné díře ve zdi pokousalo? Že by zase ten neviditelný bubák? Z toho všeho přemýšlení nakonec přece jenom konečně usne.

Zvířecí drakiáda

Myšák Očko a Věrka se probudili ještě před úsvitem v útulném obydlí spřátelené myší rodinky. Začali si hned balit své věci. Ačkoliv se jim tu velmi líbí, nemohou se zdržet déle, než je nutné. Chtějí k bratranci Kuldovi dorazit před koncem léta a chvíli tam pobýt. Cesta nazpět bude také dlouhá a na podzim už by měli být určitě doma. Začne každoroční příprava na dlouhou zimu. Nasbírat dostatek potravy a usušit, co jen jde. Není tedy na co čekat.

Myšák už má pomalu sbaleno, když k němu přiskočí překvapený Alfons: „Kam se chystáte, myšáku? Přece nás neopustíte, když je dnes slavnostní den?“ Veverka a myšák Očko na sebe zvědavě pokukují. „Slavnostní den? Copak se děje tak důležitého?“ vyptává se veverka se zájmem, zrzavá ouška jí stříhají sem a tam. Malá myška Píšťalka, která si doposud potichu hrála na koberci, vyskočí a začne vysokým hláskem nadšeně vykládat. Dnes prý nastane velká událost, sjedou se zvířátka z celého kraje, a jakmile se ukáže první sluneční paprsek, započne zvířecí drakiáda.

Minulý rok prý vyhrál s nejkrásnějším drakem tarbík Olda, který přicestoval před několika lety v krabici až z Afriky. Tarbíkův drak vypadal úplně stejně jako sám tarbík. Drak podobající se myšákovi s ohromně dlouhýma zadníma nohama a ještě delším ocáskem krásně vlál vysoko na obloze.

„Myšáku,“ žadoní Věrka, „to si přeci nemůžeme nechat ujít. Ještě jeden den, zítra už jistojistě vyrazíme dál na cestu.“ Myšák se nad Věrkou slituje, když vidí, jak moc si přeje tuto událost vidět na vlastní oči. Vybalí si zase batůžek a usměje se. Všichni mají radost, že se loučení protáhlo. Další čas se věnují přípravě draka. Pomáhají malé myšce Píšťalce vytvořit draka z toho, co ve sklepě najdou. Nakonec se jim podaří celkem pěkný drak a spokojeně vyjdou směrem k louce ještě před ranním rozbřeskem.

Louka U Tří svišťů, kde bude sláva probíhat, je již plná návštěvníků. Dva rezaví bratři svišti ostražitě kontrolují okolí a jsou ve střehu. Mezi nimi pohodlně sedí zavalitý třetí svišť, který spokojeně okusuje jetel a zapisuje nové soutěžící. Kousek od svišťů jsou vyhrabané dlouhé hluboké nory, ve kterých tito krasavci bydlí. Pro dnešní den výjimečně nabízí všem malým soutěžícím své nory jako zázemí při nebezpečí.

Všichni účastníci drakiády dobře vědí, že se na strážce sviště mohou spolehnout. Pokud by se blížilo jakékoliv nebezpečí, hned o tom budou vědět. Svišť totiž při podezření pronikavě hvízdne a všem tak dá najevo, že je potřeba se rychle schovat.

Drakiáda může začít. Myšák jen zírá na tu parádu. Spousta zvířátek se vypravila, aby ukázala své pracné výtvory. Na nebi se náhle prohání barevné rybičky, pestrobarevní ptáci či draci s očima a veselým úsměvem. Svišti vymezili bezpečné území, kde je možné draky pouštět. Drakům tam nic nebrání v rozletu a mohou se vesele honit s větrem. Soutěž je v plném proudu.

Myšák se s Věrkou spokojeně prochází a sleduje tu nádheru na nebesích. Mají radost, že drak Píšťalky létá a vypadá pěkně. Vítr se zvedá čím dál více. „Drž ho pevně," radí Alfons malé myšce a přidržuje draka raději také.

Po chvíli už vítr fouká tak divoce, že odvál draka, kterého si vyrobila koroptví rodinka, na vedlejší louku. Koroptví rodinka si po chvíli všimne, že se příliš vzdálila. „Měli bychom se vrátit zpátky na louku Tří svišťů," upozorňuje opatrná maminka koroptev. Tatínek jen mávne křídlem. Nechává draka letět, kam se mu chce. Malá koroptví mláďata běží za tatínkem.

Náhle si však tatínek všimne drátů, které jako by patřily k obloze. Drak se k nim nemilosrdně hrne. „Táto, stáhni rychle draka, zamotá se do těch provazů!" zavolá maminka, ale už je pozdě. Drak je chycen za drát a dál neletí. „No vidíte, já jsem hned povídala, že se máme vrátit tam, kde pouští draka bezpečně všechna zvířátka. Nedá se nic dělat. Nech draka drakem a jdeme se alespoň podívat, jak to jde ostatním," rozhodne maminka.

Malá koroptví mláďata jen smutně sklopí zobáčky a rozběhnou se za maminkou. Tatínek se s tím však ne a ne smířit. Tak dlouho toho draka vyráběl, přece ho tu nenechá!

Doběhl kousek dál, kde vidí vysoký sloup vedoucí k drátům. Začne šplhat. Pařátky se přidržuje za sloup a občas mávne křídly, aby se posunul rychleji nahoru. Létat sice umí, ale pokud zrovna nemusí, rád se tomu vyhne. Už je skoro nahoře. „Tatínku, co tam nahoře děláš? Slez honem dolů! Může to být nebezpečné," volá koroptví maminka, ale tatínek jako by neslyšel. Vidí jenom draka, který se mu více a více přibližuje. Už ho má na dosah křídla, když tu ho něco pořádně zabolí a padá dolů, jako by ho někdo střelil. Ochromený leží na zemi.

Maminka s mladými běží honem za ním. I myšák Očko si zdálky všiml jakéhosi záblesku v oblacích u vysokého sloupu. Mhouří oči, aby lépe viděl. Koroptví maminka volá o pomoc: „Čiřik – čik – čik – čiřik! Pomozte, prosím!" Myšák na nic nečeká. Zavolá na sviště a ukáže prackou k mamince koroptvi. Sám Očko naskočí na záda Věrky a rychlostí větru uhání na vedlejší louku. Už ho vidí. Koroptví tatínek je jako omráčený. Křídlo má ohořelé a celý se klepe.

„Co se vám stalo?“ ptá se myšák Očko a z batůžku vytahuje heřmánkové kapky, kterými potře zraněné křídlo. Tatínek není schopen mluvit, avšak maminka koroptev vše Očkovi popíše. Myšák se zadumaně podívá kolem sebe, aby si prohlédl sloup a dráty, ke kterým se tatínek bezhlavě vydal. Povšimne si, že na sloupu je symbol blesku, který už přeci někde viděl. Kde to jen bylo? Nemůže si vzpomenout, ale je zvláštní, že než tatínek spadl z výšky, uviděl myšák záblesk na obloze.

Celé je to velká záhada. Vytáhne z batohu svůj detektivní deníček a popíše, co viděl a slyšel. Pak soustředěně nakreslí symbol blesku v trojúhelníku, který vidí před sebou. Asi se tomu bude muset podívat na zoubek, jak se tak říká. Něco tady nehraje.

Rodina svišťů odvezla raněného tatínka na dřevěných nosítkách do zvířecí nemocnice poblíž. Koroptví maminka poděkovala všem za pomoc a odešla s dětmi domů v naději, že se tatínek brzy uzdraví. Myšák si vše zapsal do svého detektivního deníčku. Na drakiádě proběhlo vyhlášení vítěze o nejkrásnějšího draka. Nálada zvířátek nebyla po nehodě nijak veselá. Bylo vyhlášeno, že vyhrála užovka Žofka, jejíž drak vyletěl nejvýše a měl snad všechny barvy duhy. Ani Žofka, ani ostatní zvířátka však neměla myšlenky na radostné oslavy. Všechna zvířátka soucitně myslela na tatínka, který jen taktak unikl smrti.

Prší a prší

Myšák je rozčilený. Měl v plánu vyrazit hned dalšího rána před úsvitem. Když ale nyní chtěli opustit stavení, zjistili, že venku se všichni čerti žení. Na obloze se honí černé mraky a provazy deště bičují zem. Takový déšť snad myšák ještě nikdy neviděl. Stromy blízko domu se kymácí ze strany do strany, jako by se měly každou chvíli zlomit. V tomto počasí určitě vyrazit nemohou. Zalezou zpět do kufru a myšák se jen nerad snaží opět usnout.

Ze spánku je vzbudí tichý pláč. Co se to děje? Myšák je hned na nohou. Popojde k Alfonsovi a zatřese s ním: „Vzbuď se, kamaráde.“ Alfons neochotně otevře jedno oko a otráveně pohlédne na Očka. Pak ale zpozorní, když také zaslechne pláč. Vylezou z kufru, aby se podívali, co se děje. Malý Tonda sedí na bílé bedně, tváře má schované v dlaních. Potichu vzlyká. Alfons se na to nemůže dívat. Skočí mu na rameno a soucitně se k němu přivine. „Nazdar myšáku,“ pozdraví slušně Tonda a pohladí prstem svého kamaráda. „Mína se nám ztratila. Už dva dny není doma. Jako by se po ní slehla zem,“ povídá chlapec, jako by tušil, že mu myšák rozumí. „Mám strach, že už se nevrátí,“ dopoví chlapec a rozpláče se docela.

Myšáku Očkovi to nedá a musí začít přemýšlet, kde je Míně konec. Naposledy ji přece viděl, když byla vyhnána na zahradu. Asi se urazila, možná odešla do světa. Ale co když jí opravdu hrozí nebezpečí? Má sice z kočky strach, ale malého Tondy je mu líto a musí něco udělat. Jakmile chlapec odejde, promluví s Věrkou a Alfonsem. Venku se počasí trošku umoudřilo. Pár kapek jim neublíží. Je rozhodnuto, půjdou se po Míně podívat.

Opatrně vylezou před dům a přeběhnou k travnaté cestě nedaleko řeky. Nad hlavami přidržují lístky jako deštníky, aby lépe viděli přes jemný déšť, který se stále nemá ke konci. V druhé pracce svírá myšák lupu, kterou se snaží najít v hlíně kočičí stopu, která by jim alespoň trošku pomohla v pátrání. Je to však marné. Déšť zahladil všechno. Vypadá to, že se není čeho chytit. Mína jako by se do země propadla.

Z ničeho nic se však ozve hlasitý pozdrav ze břehu řeky. „Nazdar Očko!“ kváká a usmívá se na myšáka kačeří tatínek, manžel od lysky Klapačky. Moc dobře si pamatuje, jak myšák se zvířátky zachránil za bouře hnízdo s jeho káčátky a jen tak mu to nezapomene.

Teď se vydal po řece s kačeřím kamarádem na obhlídku dalších rybníků, kam by se rodinka mohla přestěhovat do většího. „Co tady děláte v takovém nečasu?“ zajímá se kačer. Myšák mu vysvětlí, že pátrají po ztracené Míně, a nestačí se divit, co uslyší. „Je to taková chlupatá bílá číča? Tu jsme přece viděli, že jo, Čvachtale,“ kývají souhlasně oba kačeři. „Nasedněte, vezmeme vás na místo, kde jsme ji viděli naposledy,“ navrhnou jakoby nic. Tak přece na to dojde, sevře se myšákovi žaludek. Opravdu to vypadá, že popluje na kachním hřbetě blízko té studené vody.

Brrr! Alfons se brání, vodu nemá rád snad ještě více než Očko. „Nene, čeho je moc, toho je příliš. Na záda ti, kačere, nesednu. Pomohl bych sice Míně rád, ale zase se kvůli ní neutopím. To ne,“ uzavře to Alfons a vzpurně si založí pracky křížem. Pak už jen obdivně sleduje, jak myšák nervózně nastupuje i s veverkou Věrkou na opeřenou palubu.

Myšák ani nestačil upozornit, že nejspíše bude mít říční nemoc, a už plují po hladině. Jednou prackou se drží za hnědobílá pera, druhá stále svírá nad hlavou lístek proti dešti. Lupa už je schovaná v bezpečí batohu. Ledové kapky kloužou po kachním peří jako po skluzavce dolů.

Myšák se neopováží dívat se okolo sebe. Sedí na hřbetě jako přikovaný, oči přivřené. Veverka si naopak užívá plavbu a zpívá si námořnickou píseň:

Myšák a veverka po řece plují na hřbetě kačeřím,
zachránit Mínu v plánu mají, ještě než se zešeří,
hou, hou nad vodou, plavou s větrem vpřed,
hou, hou s odvahou, zachrání kočku hned!

Myšák měl pocit, že cesta nemá konce. Kačer však konečně připlouvá ke břehu. „Támhle jsme ji viděli naposledy," oznámí Čvachtal a mávne křídlem směrem na sever. Déšť ustal, obloha je však stále zbarvená do šeda a zdálky chvilkami zaznívá hromobití. U břehu není žádná cestička, široko daleko jsou jen promáčené trsy husté trávy, do kterých musí myšák skočit. Zaboří se do bahna a travin po pás.

Veverka Věrka hned myšákovi nastavuje záda, aby se v té vysoké trávě dočista neutopil. Poděkují kačerům za svezení a začnou se společně brodit travinami tak, že veverce vykukuje pouze hlava. Kudy jen jít? Dají se přímo za nosem v naději,

že trefí správný směr. Konečně se tráva snižuje a oba kamarádi se mohou otřepat, jsou promočení, jako by se zrovna vykoupali. Narazí na písčitou cestu vedoucí ke zvláštním budovám.

U cesty stojí statný strom. Veverka na strom obratně skočí. „Počkej!" zarazí ji myšák. Všimne si, že na spodní větvi stromu visí cosi červeného. Ukáže prackou a veverka doskáče až k záhadnému předmětu. Na větvi visí obojek kočky Míny.

Zvláštní domeček

Teď už je to jasné. Jsou Míně na stopě. Při běhu se nejspíše obojkem zachytila o větev a musela se vyprostit a nechat jej tady. Kam ale spěchala a proč? Nehonil ji někdo? Musí si pospíšit, kočka může mít namále. Rozběhnou se směrem k budovám na konci cesty, kterou lemují stromy a sloupy vedoucí k drátům ve výšce.

Areál na konci cesty vypadá opuštěně, nikdo tu nebydlí. Myšák a veverka se zastaví před plotem, který brání ve vstupu. Přemýšlí, jak se dostat dovnitř. Veverka si povšimne jedné z budov, o kterou se opírá spadlá větev stromu. To by mohla být cesta. Doskáče s myšákem na zádech až před hlavní vchod a prohlíží si starší stříbrnou fasádu domů. Okno do hlavní budovy je vysklené větví, která při včerejší bouřce spadla ze stromu. Dveře jsou zavřené.

Myšák náhle zpozorní. Nemůže si nepovšimnout trojúhelníku s bleskem uprostřed na hlavních dveřích domu. Jako by ho tento znak stále provázel. Myšák seskočí ze zad Věrky a z batůžku vytáhne svůj detektivní notes. Hbitě nalistuje určitou stránku a pečlivě si ji prohlíží. Veverka mu nakoukne přes rameno. V deníčku je nakreslený právě takový znak, jako teď oba mohou vidět na dveřích staré budovy.

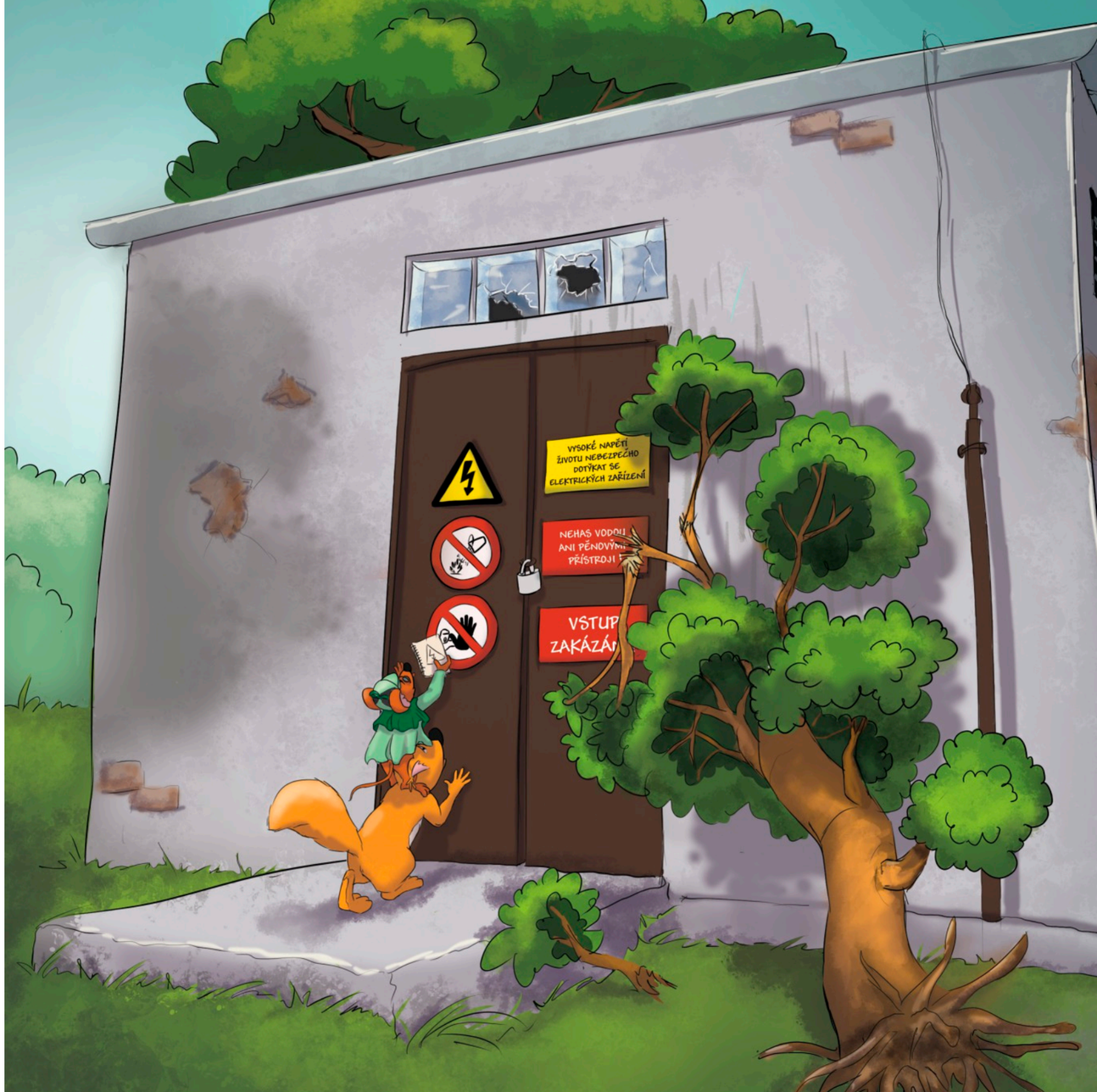

Myšák Očko si při pohledu na obrázek uvědomí, že začíná pociťovat obavu. Tento znak znamená, že si musí dát pozor. Na co, to zatím netuší. Je mu však jasné, že se musí chovat velmi opatrně.

Veverka vyskočí na zlomenou spadenou větev, která rozbila okno, a vyleze po ní až na okenní římsu. Náhle mají výhled dovnitř. Místnost je téměř prázdná, až na kabely, které jsou umístěny na zdech. Na zemi se povalují listy, které sem přivál vítr rozbitým oknem, a kusy skla. Myšák sleze ze zad Věrky. „Míno!“ pokusí se zavolat co nejsilněji. Ozve se pouze ozvěna jeho hlasu. Odpovědi se mu nedostane.

Myšák si prohlídne důkladně okolí a chystá se opatrně vkročit dovnitř. „Nelez tam!“ zazní hlasité zavrkání někde za nimi. Myšák s veverkou se hbitě otočí a zahlédnou dva holoubky, kteří sedí na stromě poblíž. „Kdybys tam vlezl, mohlo by se ti stát totéž, co se přihodilo tenkrát té nebohé kukačce,“ vrká šedobílý holub a jeho paní holubice přikyvuje. „Každý odsud přece ví, že dolů k drátům se nikdo nesmí blízko přiblížit. Chudák kukačka to asi tenkrát zapomněla,“ pokračuje holubice smutně. „Je sice pravda, že kukačka občas naklade své vlastní vajíčko schválně do jiného hnízda, aby se o ně nemusela starat…“ pokyvují na sebe s tatínkem holubem. „Ale to, co se jí přihodilo, jsem jí tedy opravdu nepřála. Jak se přiblížila

k drátům, omráčilo ji to, že vypadala jako bez života, a musela ji odvézt rychlá zvířecí pohotovost," dokončí holubice.

Myšák Očko nechápe, co holoubci vrkají. Musí přemýšlet nad jejich varováním. Nesmí vstoupit do místnosti? Dráty mu mohou něco udělat? Myšák stojí jako opařený. Najednou se mu vše začne spojovat. Dráty, blesk ve žlutém poli, nebezpečí... Už ví, kde viděl poprvé ten znak blesku v trojúhelníku! Spatřil ho na sloupu u pole, kde stál i šedý zajíček. Myšák si tam chtěl přeci natrhat pšeničný klas, ale zajíček ho zastavil a upozornil ho na popáleného srnečka Hnědáka, který se do pole vydal. Poté viděl myšák znak znovu. Všiml si ho přeci na sloupu, na který lezl koroptví tatínek. Také za bouřky u Toníka doma. Zhasla světla. Tatínek a Toník sešli do sklepa, aby se vydali ke kovové skříňce na zdi. Tam byl přeci také ten stejný symbol. Myšákovi zazní v uších slova tatínka, když chtěl Tonda do skříně sáhnout:

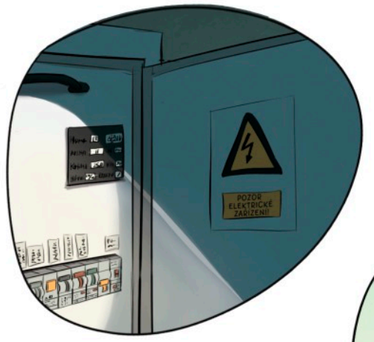

„Do rozváděče nikdy nesahej, Tondo, je to nebezpečné a mohlo by ti to ublížit. To může dělat jenom dospělý, který s tím má zkušenosti. Kdyby někdy zase vypnula elektřina, zavoláš mě nebo maminku a my to opravíme."

„To je ono!" svitne myšákovi. A teď další výstraha. Na dveřích budovy opět symbol blesku a varování holoubků, aby nelezl do budovy. „Kukačka se ani nemusela dotknout a ublížilo jí to," vysvětluje holub, jako by si všiml, nad čím myšák přemýšlí, „stačí se jen přiblížit. Tak si dej pozor, myšáku, a nelez dovnitř!"

Myšáka vytrhne z přemýšlení zamňoukání, které zazní kdesi zvenku. Mína! Oba kamarádi seběhnou opatrně z větve zpět na zem. Rozhlédnou se a vyčkávají, zda uslyší znovu volání Míny o pomoc. Zamňoukání se opravdu ozve. Vedle hlavních dveří se před nimi objeví šachta. Je to jakýsi vstup pro černé tlusté provazy, kterým se říká kabely. Mína se mezi tyto kabely zaklínila. Tlapka jí tam kdesi uvízla a ona ji nemůže vlastní silou vyprostit. Ale žije!

Kouká smutně na Věrku a Očka a neví, co by řekla. Dobře si pamatuje, že myšáka nedávno málem připravila o život při honičce domem malého Toníka. Teď se z šachty nemůže dostat, je tam dočista uvězněná. Co teď? Jak jí pomoci? Myšák dostane nápad. Pošeptá rychle Věrce, co se bude dít. Naskočí jí na záda

a společně někam běží. Mína sklopí nešťastně hlavu a schoulí se do klubíčka. Myšák a Věrka ji jistě nechali napospas v té tmavé studené chodbě, v které bude už navěky. To však nezná našeho Očka!

S veverkou doskáčou ke stromu, kde zavolají na pomoc také holubí páreček, který tam stále posedává. Holoubci se naštěstí nechají hned přesvědčit k záchranné akci. Společně se vracejí k utrápené Míně, která už ztrácí naději. Náhle však uslyší šramot a nevěří svým očím, když uvidí partu zvířátek, kteří jí jdou na pomoc. Záchrana je opravdu tu! Ale co to táhnou?

Všichni kamarádi společnými silami nesou v prackách a zobácích tenkou dlouhou větev, která ležela na zemi kus od stromu. Protahují větev mezi kabely, až se dostane k Míně. „Kousni do větve a drž se pevně, Míno!“ zavolá povzbudivě Očko a drží větev na druhé straně, jak nejsilněji dokáže. Mína na nic nečeká a zakousne se do větve. „Tak a teď všichni táhněte!“ zavelí myšák a holoubci i veverka zatáhnou, jako by tahali řepu ze země. Přitahují Mínu k sobě. Podaří se jí vyprostit packu a teď už se posouvá směrem ke svobodě. Opatrně zvedá pacičky a snaží se nezamotat do dalších drátů, které jí ještě brání k vysvobození. Po krátké chvíli se akce podaří a Mína je skutečně venku! Je zachráněná!

Nadejde chvíle, kdy nikdo neví, co se bude dít. Nesežere kočka myšáka? Nechytne si holuba do svých drápů? Všichni stojí naproti kočce jako opaření. „Děkuji vám, kamarádi,“ ozve se vděčná Mína. „Tohle vám nikdy nezapomenu,“ usměje se mile a je po strachu. Všichni mají náhle velkou radost, že nezaváhali a mohli Míně zachránit život. Myšák a veverka naskočí na Mínu, která jim nastaví přátelsky hřbet. Poděkují holoubkům a rozběhnou se směrem k Toníkovu domovu.

Potopa

Cesta na zpět je neuvěřitelná, myšák a veverka se vezou na hřbetě kočky! Kolemjdoucí myšky, které kočku s pasažéry na zádech spatří v běhu, nemohou uvěřit vlastním očím. Myšák Očko si cestu užívá. V duchu si promítá, jaké zážitky už díky svým záchranným misím zažil. Létal v křídlech sovy Oly, vozil se na zádech veverky Věrky, plul jako na loďce s kačery, vznesl se už i v křídlech holuba Óni a teď se drží za chlupy jindy obávané kočičí šelmy.

U Toníkova domku jsou co by dup. Mína se nadšeně rozběhne k misce plné šťavnatého masíčka a těší se, až si zase odpočine ve svém pelíšku. Myšák a veverka unaveně padnou do postýlek ve starém kufru a v tu ránu usnou únavou.

Probudí se do pozdního deštivého rána a nechápou, co je čeká před vchodem do kufru. Alfons, jeho rodina a myšák s veverkou zírají na hostinu, kterou jim kdosi připravil. Čeká na ně čerstvé ovoce, voňavé sýry, šunčička od kosti a další dobroty. Nejprve váhají, jestli se do toho pustí a zda je jídlo opravdu pro ně, pak ale vidí vzkaz. Na dřevě vedle dobrot mohou spatřit otisk kočičí tlapky. Mína! Takhle se zvířátkům odvděčila za záchranu svého života. Nadšeně se pustí do jídla. Hodují jako o Vánocích a usmívají se jeden na druhého. Z ničeho nic však veverka zpozorní. „Slyšíte to? Něco tu kape," povídá a nastraží svá špičatá ouška. Ostatní také přestanou mlaskat a zaposlouchají se. Zvuk je čím dál silnější. Voda teče okénkem vedoucím do sklepa. Venku je průtrž mračen, a čím více prší, tím více zatéká voda do sklepa. Nejprve to vypadá nevinně. Kapky utváří na zemi malou kaluž. Po hodině však z kaluže ve sklepě začíná být větší rybníček.

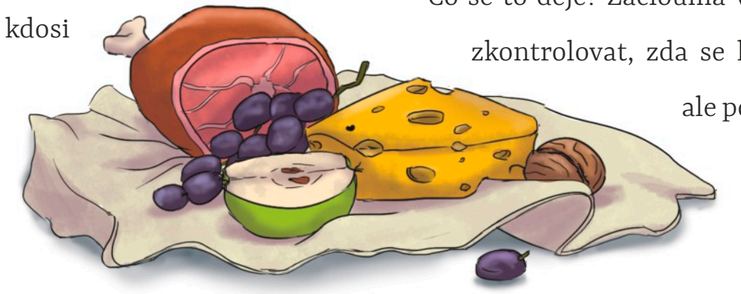

Myšák znejistí, ale nechce ostatní plašit. Snad je jeho obava zbytečná. Déšť jako by neměl konce. Zalezou do kufru a všichni hrají karty, aby se z dlouhé chvíle zabavili. Po několika hrách si opět všichni za zvuku kapek pospí.

Myšáka vzbudí houpání. Cítí se jako v kolébce. Houpy, houp, houpy, houp. To je ale podivné, asi má zvláštní sen. Otevře oči a uvědomí si, že se mu to nezdálo. Celý kufr se naklání chvíli doprava, chvíli doleva jako na houpačce.

Co se to děje? Zacloumá veverkou, aby se probudila, a sám utíká ke vchodu zkontrolovat, zda se kaluž příliš nezvětšila. Užuž vybíhá ven otvorem, ale pozor! „Stůj!" stihne křiknout veverka Věrka, která se hrnula za myšákem. Pod vchodem do domečku samá voda. Nekončící potopa všude kolem.

Myšák hledí dolů, jaká je to hloubka. Kufr plave na hladině a jen štěstím se zatím voda nedostala i dovnitř a kufr se nepotopil i se všemi nájemníky. „Vstávejte! Honem, všichni vstávejte!“ volá myšák vyděšeně a přemýšlí, co se dá dělat.

Ostatní zvířátka se začnou protahovat ze spánku, myšák Očko pobíhá po kufru a hledá, co by mohl použít jako pádla. „Sklep je zatopený vodou, no tak, vzbuďte se už konečně,“ křičí nešťastně myšák, všichni se nechápavě zvedají a nevěří svým uším.

To snad není možné, jejich domeček se proměnil v loď, která se může každou vteřinou potopit. Myšák Alfons začne bláznivě hrabat pracičkami ve skříni a vyloví z ní rukávky do vody vyrobené pro jeho malou myšku z korkové zátky. V kufru nastane panika, každý pobíhá sem a tam a neví, co dělat. Myšák stojí na místě a rozhlíží se. „Poslouchejte, musíme spolupracovat!“ zvolá odhodlaně. „Ty, Alfonsi, jdi na druhou stranu kufru a vykousej malou díru ve stejné výšce, jako je vchod do kufru. Veverka a myší maminka musí najít něco, co se bude hodit jako pádla,“ rozdá myšák úkoly. Pak přejde k malé vystrašené myšičce, pohladí ji klidně po hlavě a konejšivým hlasem povídá: „Nic se neboj, myšičko. Za chvilku budeme na břehu a v suchu. Zvládneme to.“ Myšička se trošku pousměje a přitáhne si ke krku dečku, aby jí nebyla zima. „Máme pádla,“ zavolá Věrka a zdvihne nad hlavu dvě dlouhé dřevěné tyčky od ledňáčků. Alfons už svolává kamarády k prokousané díře. Jedno

dřívko vloží do nově vzniklého otvoru, uchopí je s myší maminkou na konci a čeká na povel. Myšák s veverkou budou pádlovat na druhé straně, kde je díra jako vchod do kufru.

Myšák se mění v kormidelníka. „Připravit, á vpřed!“ naviguje myšák Očko a v rytmu pádlují všichni společně. Alfons musí držet pádlo jenom pravou prackou, protože na levé mu stále brání v pohybu obvaz, který chrání staré poranění. Kolem dokola je jen voda, která zatopila všechen nábytek a bedny, které jsou ve sklepě. Okno vedoucí ven je příliš vysoko, tam z kufru nevyskočí. Jejich jediným možným cílem je vysoká skříň, která je už z velké části zatopená, avšak ne docela celá. Po chvíli namáhavého pádlování se k ní dostanou, opatrně opouští kufr. Jeden po druhém vyskáčou po poličkách na nejvyšší bod skříně, kde se schoulí a čekají, co bude dál.

Vodní hladina se stále pomalu, ale jistě přibližuje k další z poliček ve skříni. Ještě chvíli a voda nemilosrdně spolkne i zvířátka čekající na zázrak. A světe div se, zázrak se stal. Někdo otevírá dveře do sklepa a sestupuje v holínkách o pár schodů níže. Rozhlédne se dokola. „To je potopa!“ zahromuje a vrací se nahoru. „Ve sklepě je víc než metr vody!“ povídá muž hlasitě a myšák si uvědomí, že to je Toníkův tatínek. Maminka se hned ptá, co budou dělat. Tatínek ji chlácholí: „Vezmu na to čerpadlo.“

Tatínek opět schází dolů, v rukou však tentokrát nese nějakou věc. Vypadá to jako velký kovový válec, do kterého je připojený dlouhý kabel a gumová hadice. „Zapoj mi to do elektriky!“ volá táta a maminka hned poslechne. Zapojí kabel do zásuvky vedle klavíru. Chopí se dlouhé hadice a kráčí do koupelny. Vloží ji do vany přesně podle instrukcí, které jí předtím tatínek dal. Malý Tonda to všechno pozoruje. Táta nechá ten velký kovový válec, aby se ponořil až na dno sklepa.

Malý Tonda se odvážně vydá za tatínkem. „Podívej, Tondo, tohle je plovák,“ ukazuje tatínek na krabičku na černém drátu připevněnou k čerpadlu. Plovák se zvedá náhle nahoru, jako by chtěl vyplavat na hladinu. V tu chvíli začne voda ze sklepa divoce proudit dlouhou hadicí a vytéká rovnou do vany v koupelně. „Teď bude voda postupně odtékat, až bude pryč docela,“ povídá spokojeně tatínek. Tonda hned doplňuje: „Ještě že to čerpadlo do elektriky máme, táto, jinak by se za chvilku voda dostala i mně do pokojíčku.“

Tatínek vezme s úsměvem Tondu za ruku, vylezou schody a zavřou za sebou dveře. To jsou věci, pomyslí si myšák Očko. Vodní hladina se pomalu, ale jistě začne snižovat. Trvá to ještě několik hodin, ale voda pomalu mizí, až je zem téměř suchá. Zvířátka nemohou uvěřit, co takové elektrické čerpadlo dokáže. Nebýt toho, už by se opravdu utopila. Myšák má ještě chvilku, než se vydají ze skříně dolů.

Vytáhne si z batůžku svůj deníček a nakreslí a popíše si elektrické čerpadlo. Připíše si také poznámku o tom, jak tatínek maminku požádal, aby zapojila něco do elektriky. Sice tomu nerozumí, ale třeba se mu tato připomínka bude ještě v budoucnu hodit.

Zvířecí nemocnice

Dalšího rána si konečně myšák a veverka mohou sbalit věci. Sluníčko se probudilo v dobré náladě a svými hřejivými paprsky vypilo všechnu přebytečnou vodu. Po potopě není ani památky. V domě Toníka je pusto a myšák s veverkou se mohou beze strachu jít rozloučit s Mínou. Kočka je pobídne, aby se před cestou posilnili ovocem, které čeká na stole. Myšák a Věrka se nenechají pobízet dvakrát a vyskočí si na stůl v kuchyni, kde hned pojídají sladké hrozny z mísy. Mína je pozoruje a při tom spokojeně pohupuje ocáskem.

Myšákovi to nedá a musí se zeptat: „Míno, ty s lidmi žiješ celý svůj život. Nevíš něco o elektrice?“ Mína se diví myšákovu dotazu, proto začne Očko vysvětlovat: „Celou dobu, co cestujeme za mým bratrancem, se s ní pořád nějak setkáváme. Jednou se mi zdá, že je nebezpečná, a potom nám zachrání život, jako včera, když při povodni tatínek použil elektrické čerpadlo.“ Mína se olízne a pustí se do vysvětlování: „Bez elektřiny už by si Toníkova rodina neuměla představit život. Když nejde proud, maminka nadává, že nesvítí světlo, nemůže si ohřát vodu v konvici a Toník si nepustí na počítači pohádku.

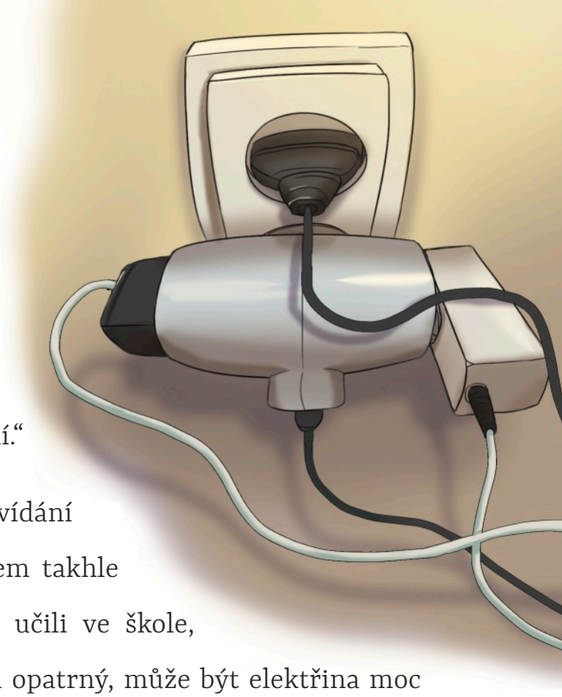

Tatínek si nemá jak nabít mobil a pak tedy nepošle zprávu babičce, jestli je v pořádku a něco nepotřebuje.“ Mína se málem ani nenadechne a pokračuje: „V zimě nám jednou pár dnů nefungovala elektřina a dočista jsme zmrzli, protože nefungovalo topení.“

Mína se dlouze protáhne a začne si u povídání brousit drápky o koženou židli. „To jednou jsem takhle vlezla Toníčkovi na klín, když se o elektrice učili ve škole, a tatínek mu toho spoustu vypravoval. Když jsi opatrný, může být elektřina moc užitečná. Jezdí díky ní vlaky a tramvaje, používají ji zemědělci na zavlažování pole,“ popisuje Mína zapáleně. Myšák jí musí skočit do řeči: „Tak proto je u nás na poli pořád mokrá hlína, i když dlouho neprší, už to chápu.“ Kočička jen zavrní a kýve hlavou: „Je ale pravda, že tatínek s maminkou stále Tondovi opakují, že nesmí strkat prsty do zásuvky a musí dávat pozor při používání elektrických spotřebičů.“ Myšák se snaží vnímat všechno, co Mína říká, ale spoustě věcí nerozumí. Mína přeci jen žije s lidmi už dlouhá léta, lidská řeč jí není cizí a lecčemu už porozumí. „A jak vlastně ta elektřina vypadá?“ osmělí se zeptat veverka Věrka.

V kuchyni je chvíli úplné ticho, všichni se snaží představit si podobu elektrického proudu. „To nevím," mračí se kočička nespokojeně. „Asi je neviditelná. Běhá ve zdech v těch dlouhých drátech, které máme všude po domě. Schovává se v rozváděči ve sklepě a často vím, že někde je jen proto, že si všimnu nakresleného černého blesku ve žlutém poli." Myšák přikývne, tento znak už skrývá i jeho detektivní deníček.

Informací má dost, je čas jít. Myšák a veverka pohladí kočku po hřbetu a jsou na odchodu. Za bratrancem Kuldou to je ještě kus cesty a myšák má v plánu se ještě někde zastavit. Veverka si po dlouhé pauze nasadí opět svoji ledvinku a pobídne myšáka, aby si naskočil. Myšák mávne prackou a ukáže směrem na sever.

Rodina myšáka Alfonse i chlupatá Mína jim ještě dlouho mávají před domem, než se ztratí z dohledu. Veverka přeskáče několik střech nízkých domků ve vesnici, než přeskočí stromy. Seskáče z větve na větev dolů a napojí se na podzemní dálnici. Oba běží sprintem. Užívají si, že se konečně hnuli z místa. Cesta tmavým tunelem trvá asi hodinu, než mohou vylézt. „Nemáme vystupovat až později?" ptá se nechápavě Věrka, když myšák míří k východu, ale Očko je rozhodnut. Je potřeba vystoupit tady, má něco v plánu. Posadí se znovu na hřbet veverky a využije žížal lezoucích kolem, aby se zeptal, kudy k nemocnici. „Rovnou za nosem, myšáku.

Zvířecí nemocnice je schovaná hned pod nemocnicí pro lidi. Támhle ta bílá budova, vidíš ji? Jen si dejte pozor na silnici, jezdí tu tramvaje," varují je městské žížaly zvyklé na pouliční frmol. Myšák má oči dokořán a dává pozor na vše, co se kolem nich děje. Míjí vysoké panelové domy a schovávají se za popelnice, aby je lidské oko nespatřilo. Vyhýbají se frekventované silnici. Ještě kousek a už jsou u nemocnice. Po silnici přijíždí žlutá houkající sanitka. Očko a veverka se přikrčí

za strom, aby je nikdo nespatřil. Myšák si všimne, že hned vedle stromu je nápadný trs trávy, který je jakoby nadzdvižený nad zemí. Zkusí trs nadzvednout a zírá do tmavého tunelu. To je jistě tajný vchod do nemocnice! Než stačí skočit do jámy, zazní za nimi zpěv ptáka, který zní navlas stejně jako houkající sanitka. „Pozor, otevřít vrata, prosím!“ zvolá černý pták se žlutým zobákem a bílými tečkami na peří. „Vezu nemocného,“ klape zobákem a opět houká. Na zádech veze jako na nosítkách šnečka s rozbitou ulitou. Veverka mu podrží nad hlavou travnatý poklop a špaček zapluje do díry jako rybka do rybníka. Špaček obecný je známý jako bezvadný imitátor. Dokáže se naučit napodobit téměř všechny zvuky, které okolo sebe slyší. Houkající sanitka pro něj není žádný problém.

Myšák a veverka ptačího záchranáře následují. Ocitnou se na chvíli v úplné tmě. Hned za rožkem však vidí světlo. Copak to je? Nakouknou a pochopí. V dlouhé chodbě mířící do čekárny zvířecí nemocnice stojí několik světlušek a svítí na cestu svými žlutými zadečky. Myšák a veverka jdou až na konec chodby, kde sedí velká zelená housenka a zapisuje příchozí návštěvy. „Ke komu jdete?“ ptá se a popostrčí si silné brýle dopředu, aby si návštěvníky lépe prohlédla. „Přišli jsme za koroptvím tatínkem, dovezli ho sem asi před týdnem,“ hlásí myšák Očko a ukáže svůj detektivní odznak.

Veverka si až nyní uvědomí, že jdou do nemocnice nejspíše po něčem pátrat. Housenka si odznak se zájmem prohlédne a suše povídá: „Chodba U Dvou lupenů, sjedete výtahem do druhého podzemního patra, oddělení popálenin.“ Dál si myšáka ani veverky nevšímá.

Očko a veverka pokračují v cestě a soustředěně sledují obrázky a písmena na hliněné stěně. Dojdou až na konec další chodby, kde uvidí velkou kartonovou krabici uvázanou na čtyřech silných provazech směřujících nahoru, kde se lanka obtočí kolem dvou dřevěných koleček, kterým se říká kladka. Provazy se pak vrací zpět hluboko do podzemí. Tam už jsou dva silní krtci připraveni tahat nebo povolovat provazy a posouvat tak výtah nahoru či dolů. Myšák s veverkou nedůvěřivě nastoupí do krabice. „Kam to bude?“ zeptá se jeden z krtků. „Dolů do druhého, prosím,“ pípne myšák a čeká, co se bude dít. Krabice se zatřese a pohne se. Veverka s myšákem klesají hliněným tunelem, zatímco krtci posouvají lano ve svých prackách. Toto tedy myšák Očko ještě nezažil, výtah funguje parádně. V mžiku jsou u oddělení popálenin označeného dvěma lupínky.

Záhada neviditelného bubáka

Na oddělení je k vidění asi desítka zraněných pacientů. Se zavázanýma nožkama leží hned na prvním lehátku srneček Hnědák, o kterém myšákovi tenkrát povídal šedý zajíček u pole. Očko vzpomíná, jak jej zajíček upozorňoval, aby se raději do pole pro klasy nevydával.

Další lůžka obsadil bažant Bříťa, žabák Kvakvak se zavázaným čelem, koroptví tatínek, a dokonce tu spí i manželka motáka pochopa, kterého myšák poznal při záchraně malých káčátek na rybníce. Kolem pochoduje vyhublá kudlanka nábožná v bílém hábitu zdravotní sestřičky, která měří pacientům teplotu a stará se o jejich pohodlí. Má velice přísný pohled, dlouhé zelené tělo a hlavu ve tvaru trojúhelníku s vypouklýma očima.

Náhle se rozrazí dveře do pokoje. Čtyři krysáci vezou ve spěchu na nosítkách křečka polního. „Zástava srdce," volá jeden z nich a kudlanka nábožná je hned v akci.

Vezme do svých zvláštních ozubených končetin krabičku, ke které jsou připevněny dva dráty, na jejichž konci jsou jakési gumové polštářky. Přístroj začne podivně pípat.

Kudlanka polštářky promne o sebe a poté je položí křečkovi na prsa. Křeček sebou trhne a jako zázrakem otevře oči. Krysáci podají kudlance kus popsaného papíru a i s křečkem odcupitají spokojeně pryč. Myšák jen žasne nad přístrojem, který jakživ neviděl: „Mohu se zeptat, sestřičko, co je to?" „To je defibrilátor," poví kudlanka jakoby nic, myšákovi však připadá, že mluví čínsky. „Delibritátor?" snaží se zopakovat Věrka, ale sestřička se jen zasměje a opraví ji. „Ne, defibrilátor.

Křečkovi se zastavilo srdíčko. Naše nemocnice je schválně umístěna pod nemocnicí lidskou. Můžeme tak využívat elektrické energie pro uzdravování našich pacientů. Defibrilátor je nabitý elektřinou. Funguje tak, že když se srdíčko zastaví, dáme pacientovi malý elektrický výboj těmito polštářky a srdíčko začne znovu bít. Pacient je zachráněn.“

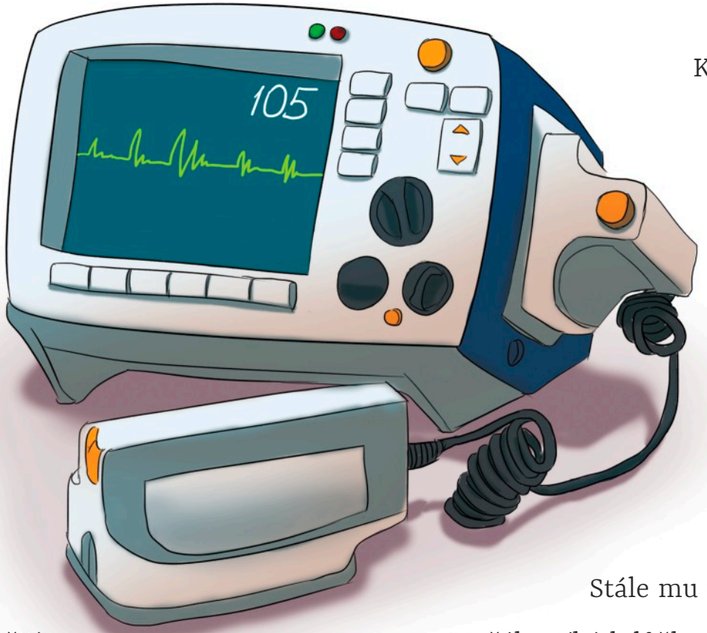

Myšák je uchvácen tolika novými informacemi. Na nic nečeká a jde k věci. Představí se, ukáže detektivní průkaz a spustí: „Jsem tu z důvodu pátrání. Snažím se zjistit, jak určitá zvířátka přišla k popáleninám. Nevědí, proč se jim úrazy staly, a já tomu musím přijít na kloub.“ Myšák popojde k ptačímu tátovi a pokračuje: „Například tady koroptví tatínek, který lezl na sloup, aby si vzal zpět svého draka zamotaného v drátech. Nebo zde, bažant Bříťa a srneček Hnědák, kteří si popálili nožky v poli, ani neví jak.“ Kudlanka naslouchá myšákovi a bezmocně pokrčí rameny: „Sama tomu nerozumím, pane detektive.“ Myšák to však nevzdává a vyptává se dál: „Co se vlastně stalo tomu křečkovi polnímu, který měl zástavu srdce?“

Kudlanka se zahledí do papírů, které jí krysáci předali, a pročte si zprávu o zranění. „Překousal prý nějaký kovový provázek v domnění, že je to spálené stéblo trávy,“ čte kudlanka nahlas s údivem. „Je pravda, že takovýto případ jsem tu už měla, bohužel tenkrát však nedopadl dobře a zvířátko zaplatilo životem,“ pokračuje smutně zdravotní sestřička. Myšák si vše zapisuje do deníčku. Posadí se pak na jedno z prázdných lehátek a prochází si deníček.

Myšáka Očka napadá spousta zajímavých souvislostí. Stále mu však nedá spát, co se mohlo přihodit v poli s obilnými klasy. Myšák utíká k lůžku srnečka Hnědáka a bažanta Bříti. „Musíte mi pomoci,“ prosí myšák, „nevzpomenete si, co jste viděli předtím, než se vám přihodilo vaše zranění?“ Hnědák přemýšlí a nemůže si na nic vzpomenout. Bažant Bříťa se však ťukne křídlem do čela: „Vzpomínám si, že jsem viděl dlouhý kovový provázek, který spadl z vysokého sloupu. Pak už nic nevím.“ Myšák vše zapisuje.

Srneček Hnědák si náhle také vzpomíná: „To je vlastně pravda, já jsem šel polem také, stejnou cestou chvilku po Břéťovi, takže se mi mohlo stát to samé, asi jsem na ten kovový provaz sáhnul. Moje paní se šla do pole podívat hned další den a tvrdila, že tam nic neviděla. Jen zahlédla nějaké lidi, kteří přijeli velkým autem a zastavili právě u toho vysokého sloupu vedoucího k nebi. Spadlý kovový provaz nejspíše vrátili zpátky na oblohu."

Myšákovi vše konečně dává smysl. Poděkuje všem za pomoc a poprosí zdravotní sestřičku, zda by mu a veverce neposkytla nocleh alespoň na dvě noci a nedala několik papírových kartiček. Kudlanka nábožná svolila a zavedla unavené cestovatele do jednoho z nemocničních pokojů pro hosty.

Očko s veverkou se napřed pořádně posilní dobrým jídlem, aby se jim vrátila alespoň troška energie. Ačkoliv se jim už klíží oči, detektivní práce pokračuje. V pokoji si od jedné strany zdi ke druhé rozmotají dlouhý provázek. Myšák se posadí ke kartičkám a začne na ně cosi kreslit. Veverka zvědavě nakukuje a přikyvuje souhlasně hlavou. Myšák si všechny získané informace opakuje. Symbol blesku v trojúhelníku značí přítomnost elektřiny, to už pochopil. Kukačka v té zvláštní budově, u které našli Mínu, málem doplatila na to, že se prý jen přiblížila k drátům

s elektřinou. Koroptví tatínek vyšplhal na sloup se symbolem blesku a spadl, když se přiblížil ke drátům, kde byl uvězněn jeho drak. Spálil si křidélka a zůstal omráčený. Křeček polní dokonce drát, kde elektřina běhá, překousal a zastavilo se mu srdce. Naštěstí ho však zachránili. Vše to začíná dávat smysl. Myšák všechny tyto případy nakreslí zvlášť na kartičky a pověsí je na provázek dřevěným kolíčkem, aby vše zjednodušeně viděl. Okolo sebe položí také několik lístečků s informacemi, které již dříve založil do svého detektivního deníčku. Při pohledu na kartičky myšák začíná dávat detektivní hádanku konečně dohromady.

Za uvedené úrazy nemůže nepřítel nebo nějaké strašidlo. Zranění způsobí neznalost zvířátek o tom, jak vlastně elektřina funguje a na co si dát pozor. Na jedné straně může ublížit a na druhé zachránit život. Pomáhá lidem, aby žili pohodlněji. Zvířátka se musí začít chovat opatrně, aby se úrazy neopakovaly. Kdyby srneček Hnědák věděl, že se má spadlému drátu vyhnout, nikdy by se mu to nestalo. Kdyby koroptví tatínek znal symbol blesku, dal by si na sloup pozor a raději by se draka vzdal, než aby tam lezl. Kdyby myšák Alfons nestrkal pracku u Toníka doma do zásuvky, nikdy by mu nedala ránu a nic by ho nebolelo. Myšák dostává nápad. Nemůže to nechat jen tak. Úrazů by z neznalosti elektřiny bylo více a více. Musí se do toho vložit, a to hned.

Myšák učitelem

Hned ráno myšák Očko poprosí všechny v nemocnici o pomoc. Napíší společně desítky lístečků se stejnou zprávou. Myšák poté poprosí hejno holubů před nemocnicí o doručení naléhavé zprávy. Každý holub dostane do drápků několik psaní, které doručí na různé adresy. Holubi se rozletí do různých částí naší země. Myšák je spokojen. Teď jen ať přijde co nejvíce zvířátek.

V psaní stojí:

I další večer myšák dlouho do noci pracuje v nemocničním pokoji pro hosty a dává si dohromady myšlenky. Zítra ráno nastane ten velký den a myšák musí být vyspaný a připravený předat zvířátkům všechny informace, které doposud zjistil. Není zvyklý být v roli řečníka a je z toho dost nervózní. Musí se však překonat a zítra se postavit před obecenstvo. Pokud tedy někdo dorazí…

Po pár hodinách spánku se s veverkou vydají na cestu k letnímu kinu. Cesta to není dlouhá. Myšák nemohl ani posnídat, jak byl neklidný a vzrušený zároveň. Nejvíce se obává, že v letním kině nikdo čekat nebude. Dostala se zpráva od holubů k dalším zvířátkům? Předala tato zvířátka zprávu dalším kamarádům?

Když doskákali až na místo, myšák užasl. Tohle opravdu nečekal. Věřil, že snad někdo dorazí, ale že bude letní kino úplně plné, to je překvapení. Tolik zvířátek myšák pohromadě snad nikdy neviděl. Na jedné sedačce se tlačilo asi padesát komárů, vedle nich zrzavá liška, kousek dál mandelinky bramborové, sysel s manželkou a dětmi, koloušek s tatínkem, sovy, kosové, čápi, labutě, a dokonce i kamarád myšák Alfons s celou svojí rodinkou a kočkou Mínou.

Myšáka nejvíce potěšilo, když uviděl v nejvyšším patře kina žlutý slamák a modré montérky. To je přeci bratranec Kulda, kvůli kterému celý tento výlet

vlastně započal! Usmívá se na myšáka Očka i s paní Kuldovou, myšákem Pištou a malou růžovou Gertou. Myšák se náhle cítí mnohem lépe. Tolik zvířátek teď tiše čeká na každé jeho slovo. Přišli ho podpořit. Očkovi se potvrdilo, že zvířátka chtějí vědět něco o elektřině a mají zájem se chránit. Stoupne si na obrovské hlediště pod publikem a veverka mu donese dlouhou větev, na jejímž konci je šiška, která poslouží jako mikrofon.

Myšák si odkašle a konečně spustí: „Milá zvířátka, předně vám všem děkuji, že jste vážila tak dalekou cestu, abyste mě vyslechla. Na svém výletě za bratrancem Kuldou jsem neplánoval žádná dobrodružství a už vůbec jsem nečekal, že budu řešit nějakou záhadu. Byl jsem však u několika zvláštních situací. Potkal jsem se například se srnečkem, který si v poli popálil čímsi kopýtka. Můj kamarád myšák Alfons zase strčil pracku do kousavé díry v lidském obydlí, které se říká zásuvka. Zkrátka, setkal jsem se s něčím pro mě novým. S elektřinou.“

Myšák se odmlčí. Může vidět, jak zvířátka krčí rameny a zmateně se dívají na své sousedy. S tímto slovem se setkalo jenom pár z nich. Myšák tedy pokračuje: „Ve městě a vesnicích, kde žijete, najdete spoustu zvláštních kovových skříní, kterým se říká rozvaděče neboli elektrické rozvodné skříně.

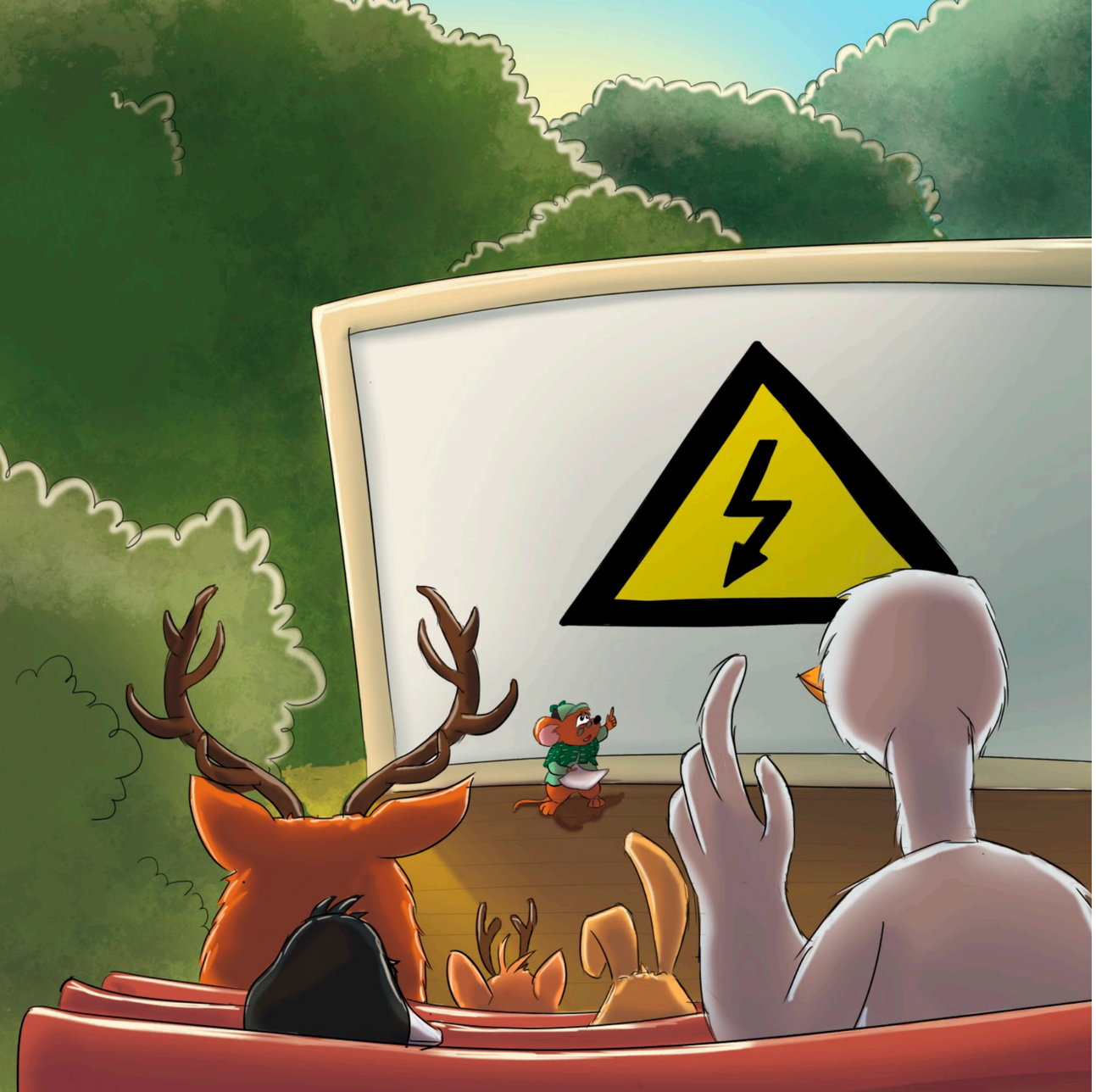

Všechny jsou označené stejným symbolem a o tom vás chci informovat. Je to symbol blesku v trojúhelníku.“

Publikem zazní šum, zvířátka hned pokyvují, tento obrázek už viděla, avšak nevědí, co znamená. Myšák je nenechá dlouho přemýšlet: „Tento symbol pro nás znamená, že musíme být ostražití. Je to znak elektřiny. Elektrický proud není vidět ani není cítit. Běhá ukrytý v dlouhých drátech ve zdi nebo na nebi od sloupu ke sloupu. Zvířátka často mylně říkají drátům provázky. Elektřina slouží lidem, aby mohli lépe žít. Svítí díky ní světlo v lidském domě i v lampách na ulicích. Pomáhá zachránit život v nemocnicích i lidem při povodních. Elektřina je pro lidi moc důležitá, a protože je lidský svět všude kolem nás, musíme se s ní seznámit a vědět, jak na ni, aby nám neublížila.“

Myšákův projev zarazí vymrštěná pracka žabky Silvinky: „Ale myšáku, jak máme tu elektriku poznat, když není vidět? Jak máme vědět, čemu se vyhnout a co nedělat?“ Myšák hned žabku pochválí: „To je dobrá otázka, Silvinko. Stačí, když si zapamatujte několik pravidel. Když je budete dodržovat, elektřina může být i náš kamarád.“ Myšák dopoví a třikrát pleskne. Publikum uslyší šum křídel. Čtyři holubi nesou v zobáku dlouhý pruh dřevěné kůry, na které je vyryté psaní. Stojí tam vše, s čím se myšák setkal:

Pravidla chování s elektřinou:

1) Vyhni se věcem, které jsou označené takto:

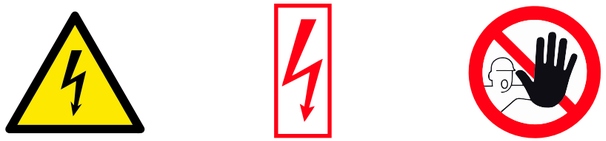

2) Dej si pozor na rozvodnou skříň! Je to kovová skříňka s bleskem a můžeš ji vidět v domě i na ulici.

3) Nelez do budovy, která je označená bleskem! Může to být místo, odkud se elektřina rozvádí a kde se o ni dospělí lidé starají. Tomuto místu se říká trafostanice.

4) Když se ti drak nebo něco jiného zamotá do vysokých drátů na obloze (tomu se říká elektrické vedení), nesnaž se to dostat dolů a nikdy nelez na sloup!

5) Pokud někde objevíš spadlý drát elektrického vedení (v poli nebo jinde), tak na něj nesahej ani se k němu nepřibližuj! Oznam to zvířecí policii a dospělým lidem.

6) Nesahej na elektrické zásuvky (to jsou díry ve zdi) ani do nich nic nestrkej!

7) **POZOR! Na elektrické dráty nesmíš nejen sahat, ale ani se k nim přibližovat, protože dokážou výbojem ublížit i na dálku.**

Myšák nahlas přečetl všechna pravidla, která pracně sepsal, a najednou neví, co by ještě řekl. Předal zvířátkům všechno, co ví. „Děkujeme, myšáku," ozývá se zrzavá malá liška, „teď už vím, na co si dám pozor a řeknu to i všem lištičkám v našem lese. Nikdy bych, myšáku, nevěřila, že se stačí k drátům jenom přiblížit, aby došlo ke zranění. To mi ani moje máma liška neuvěří!"

Myšák se musí spokojeně usmát. Tohle přesně potřeboval slyšet. Nic nebylo zbytečné. „Já zase musím povědět všem myškám u nás ve vsi, aby už do těch černých drátů nekousaly. Často jsem je slyšela naříkat," připojila se i hnědá myška s rodinou v zadních řadách. I srneček Hnědák si oddychl, že už se nemusí bát do pole. Konečně ví, že tam není žádný bubák, který by se na něj chystal, aby ho popálil. To, že byl drát v poli, byla jenom náhoda a nic mu tam už nehrozí. Teď také ví, že by se drátu vyhnul a nezačal by ho prozkoumávat.

Myšák Očko viděl spokojené výrazy ve tvářích zvířátek. Všem poděkoval za účast a rozloučil se s prosbou, aby řekli všem, koho znají, to, co právě slyšela. Viděl pak zvířátka, která ještě při odchodu horlivě debatovala o elektřině a sledovala pouliční lampu jakoby jinýma očima. Už ví, proč září.

Bratranec Kulda utíká za myšákem, aby ho objal. „Tak rád tě vidím, kamaráde," zvolá a zmáčkne myšáka Očka, až se mu zastaví na chvíli dech. „Tedy, nečekal bych, že tě tady uslyším povídat tolik zajímavých věcí. Jsem rád, že tvoje cesta nebyla zbytečná. Pomohl jsi spoustě zvířátkům i naší rodině," povídá Kulda a vděčně poplácá svého bratránka po zádech.

Malá Gerta se tiskne stydlivě za maminčinými zády. Myšák Očko se ťukne do čela. Málem by zapomněl! Zašátrá tajemně v batohu a koukne po dětech. „Ze které ruky?“ směje se na malou myšičku. „Z téhle,“ ukáže Gerta na myšákovu pravici. Očko předloží před Gertu kulatý dřevěný míček, který má červenou barvu po řepě.

Pišta hned také zvědavě nakukuje, když vidí, jakou má jeho sestřička z dárku radost. „Neboj se, na tebe bych nezapomněl,“ pohladí Pištu po zelené čapce, právě takové, jakou nosí on sám. Do dlaní myšáčkovi vtiskne fialový míček. Pišta radostně poděkuje. Oba sourozenci hned vesele pobíhají a hrají si s balónky.

„To se ti povedlo, myšáku, jen doufám, že až se příště uvidíme, nebudeš muset řešit už žádnou záhadu a trochu si i odpočineš,“ směje se paní Kuldová. „No to by bylo krásné,“ přitaká vesele veverka Věrka, ale sama tomu moc nevěří. „I když to byla dřina, stálo to za to,“ směje se i myšák Očko a spokojeně pokračuje, „všechna zvířátka teď budou opatrnější a ubyde zranění! Jsou konečně v bezpečí a to je hlavní. Mám z toho radost, Věrko, tohle se nám opravdu vydařilo.“ Veverka a myšák si plácnou přátelsky pracičkami ve vzduchu na znamení úspěchu. Jsou šťastní, že to všechno dobře dopadlo.

Slovníček zajímavých slov

zavrávorat - zakymácet, zapotácet

hbitě - rychle

otálet - váhat

signalizovat - dávat znamení

cestovní ledvinka - taštička, která se nosí kolem pasu

respekt - uznání

instrukce - pokyny

zmítat se - kymácet, házet sebou

akrobatický - obratný a odvážný

chlácholit - utěšovat

zdráhat se - váhat

úprk - útěk

vzpurně - neposlušně, odbojně

monitor - obrazovka

areál - ohraničené území

fasáda - venkovní stěna domu

šachta - úzký prostor

panika - zděšení, strach

střelhbitě - v rychlosti

pasažér - cestující

navigovat - ukazovat směr

instrukce - pokyny

frmol - ruch, začínající zmatek

zavalitý - tlustý

defibrilátor - lékařský přistroj s elektrickým výbojem

sprint - rychlý běh

imitátor - napodobovatel

montérky - pracovní oděv

horlivě - pilně

přitakat - souhlasit

Doprovodný program ke knize

Ke knize „Záhada neviditelného bubáka” jsme pro vaše děti vytvořili zábavný program rozmanitých aktivit, které doplňují obsah každé z kapitol. Poutavý příběh detektiva Očka a jeho přítelkyně veverky Věrky vás tak nejen pobaví, ale skrze doprovodné aktivity vám nabídne také nevšední zážitky.

Formou hry a praktických dovedností získají vaše děti cenné znalosti a poučí je o možných rizicích, které pro ně představuje elektřina doma i venku.

Program je samozřejmě dobrovolný a můžete jej následně upravit podle věku a možností svých dětí. Věříme však, že většina aktivit vaše děti nadchne.

Najdete zde například:

- **omalovánky a vystřihovánky**
- **hry pro děti**
- **návody na tvůrčí aktivity**
- **písničku včetně notového zápisu pro kytaru a klavír**
- **náměty na diskuze s dětmi**
- **pracovní listy připravené pro tisk**

ENERGETIKA dětem

Stáhněte si doprovodný program ve formátu PDF pomocí uvedeného QR kódu.

Ukázka z doprovodného programu

www.energetikadetem.cz

Výstražný symbol blesku

Bezpečnostní značka výstrahy, která upozorňuje na přítomnost elektřiny. Nepřibližujte se k těmto zařízením.

Výstražná tabulka na stožáru elektrického vedení.

Výstražná tabulka před rozvodnou vysokého napětí.

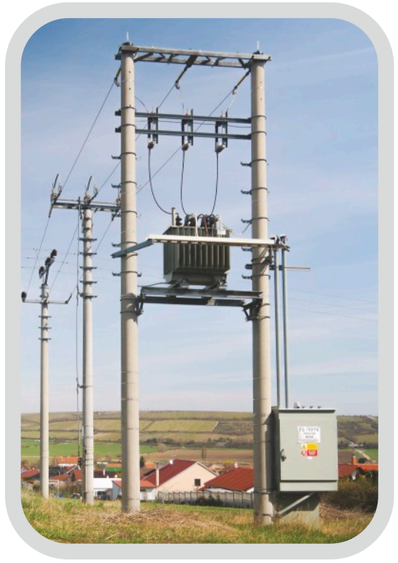

Sloupová trafostanice s přívodem vysokého napětí.

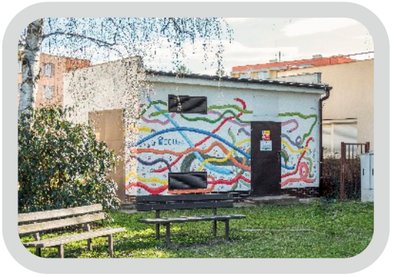

Zděná trafostanice s malovanou fasádou.

Trafostanice z prefabrikovaného betonu.

Venkovní rozváděč nízkého napětí.

Domovní rozváděč nízkého napětí.

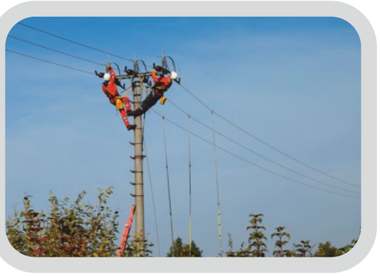

Práce energetiků na vedení vysokého napětí. Práce neprobíhají pod napětím.

Údržba rozváděče sloupové trafostanice.

Stožáry vedení velmi vysokého napětí.

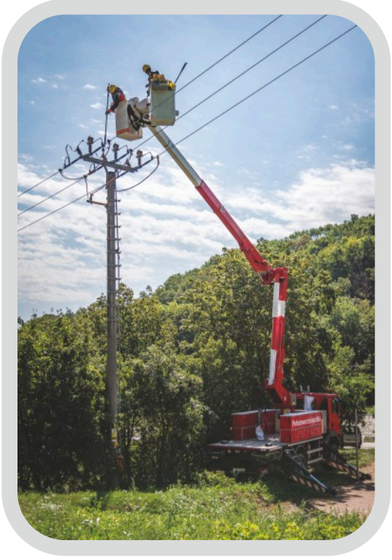

Kontrola elektrického zařízení vysokého napětí. Práce probíhají pod napětím s pomocí izolační plošiny a speciálního nářadí.

Mapa distributorů elektřiny v České republice

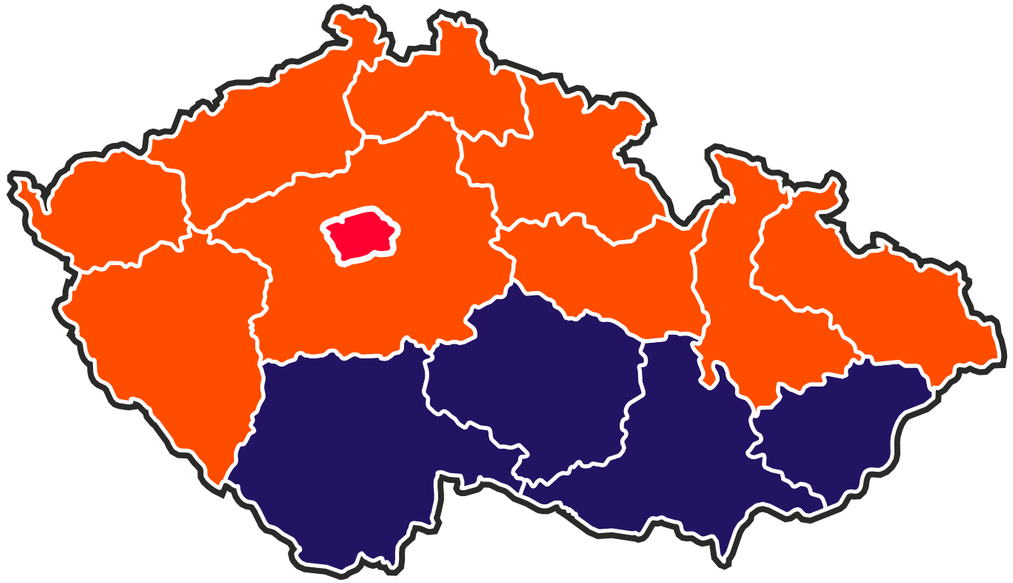

Poruchové linky energetických společností

ČEPS, a.s.
přenos hlášení z distribučních společností

ČEZ Distribuce, a.s.
800 850 860

EG.D, a.s.
800 225 577

PREdistribuce, a.s.
800 823 823

Obsah

Jak nezmoknout 6

Vyrážíme na výlet 10

Zajíček u pole 14

Ubytovna U žluny Jany 16

Setkání s člověkem 26

Myšák v říši divů 38

Zvířecí drakiáda 52

Prší a prší 62

Zvláštní domeček 68

Potopa 76

Zvířecí nemocnice 82

Záhada neviditelného bubáka 90

Myšák učitelem 98

Skupina autorů preventivního týmu ČSRES děkuje Střední škole elektrotechnické a energetické Sokolnice za spolupráci na této knize.

Autor příběhu: Šárka Svobodová

Detektivní dobrodružství „Záhada neviditelného bubáka" je volně inspirované tvorbou autorky.

Příběhy myšáka Očka naleznete také v knihách „Myšák Očko - Příšera z Mariánského rybníka" a „Myšák Očko - Po stopách brněnského draka".

ZÁHADA NEVIDITELNÉHO BUBÁKA

Detektivní dobrodružství myšáka Očka

Námět, odborná konzultace a tvorba příloh: Skupina autorů preventivního týmu ČSRES
Autor příběhu: Šárka Svobodová
Ilustrace, obálka, sazba: Adizo iMedia production

Vydalo České sdružení regulovaných elektroenergetických společností - ČSRES,
se sídlem Na hroudě 19/2149, 100 00 Praha 10 - Strašnice, www.csres.cz

Kniha vychází v rámci preventivního projektu Energetika dětem. www.energetikadetem.cz

Kniha „Záhada neviditelného bubáka - Detektivní dobrodružství myšáka Očka“ podléhá licenci
Creative commons: Uveďte autora – Neužívejte dílo komerčně – Nezasahujte do díla
https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/

1. vydání | rok: 2021

ČSRES

ENERGETIKA dětem